

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

13. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

1. DUBNA 2007

Z obsahu:

Ignác Antiochijský

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
14. března 2007
- strana 2 -

Umučení (6)

Závěrečná část z knihy
Cataliny Rivas
- strana 4 -

Rozhodne Svatý otec

Rozhovor Anthony
Valleho s arcibiskupem
Molcomem Ranjithem,
sekretářem Kongregace
pro posvátné
obřady a liturgii
- strana 6 -

Pod křížem

Mons. Francesco
Tommasiello
- strana 8 -

Ve zpovědnici

Blažej Strzechmiński
OFMCap.
- strana 10 -

Milost

Dr. Thomas Niggl OSB,
emeritní opat
- strana 12 -

Nové zdravotní centrum v Indii

Jen prostřednictvím
Církve se nám podařilo
spolehlivě pomáhat třetímu
světu
- strana 14 -

Dokonáno jest.

*Nesmírné tajemství lásky se nyní naplnilo, tajemství, pro které Bůh
vydal světu svého vlastního Syna, aby člověku vrátil Život...*

(K „Umučení“ na str. 4)

Jak jsme to již udělali ve středu, mluvíme nyní o osobnostech rodící se Církve. Minulý týden jsme mluvili o papeži Klementovi I., třetím nástupci svatého Petra. Dnes budeme mluvit o svatém Ignáci, který se stal třetím biskupem v Antiochii v letech 70–107, což je rok jeho mučednictví. V oné době byly Řím, Alexandrie a Antiochie třemi velkými metropolemi římského impéria. Nicejský koncil mluví o třech „primátech“: onom římském, ale také Alexandrie a Antiochie se určitým způsobem podílejí na „primátu“. Svatý Ignác byl biskupem v Antiochii, která byla sídlem kvetoucí křesťanské obce: prvním biskupem byl apoštol Petr – tak to říká tradice – a zde se *poprvé začalo říkat učedníkům křesťané* (Sk 11,26). Eusebius z Cesareje, historik 4. století, věnuje ve svých Církevních dějinách celou jednu kapitolu literárnímu dílu svatého Ignáce. Píše: „Ze Sýrie byl Ignác poslán do Říma, aby byl hosen za potravu šelmám na svědectví Kristu. Když konal cestu Asií, střežen přísnou hlídkou (kterou nazývá v listu do Říma »deset leopardů« 5,1), v jednotlivých městech, kde se zastavil, upevňoval církev kázáním a napomináním; především s velkým zápalem povzbuzoval věřící, aby se vystříhali bludů, které se začaly hemžit, a doporučoval, aby se neodlučovali od apoštolské tradice.“ První etapou na cestě k mučednictví byla Smyrna, kde byl biskupem Polykarp, učedník svatého Jana. Zde napsal Ignác čtyři dopisy, a to církvím v Efezu, Magnesii, Tralli a v Římě. „Když odešel ze Smyrny,“ pokračuje Eusebius, „přišel Ignác do Troady, a odtud poslal další listy: dva církvím v Filadelfii a ve Smyrně a jeden biskupovi Polykarpovi.“ Eusebius tak vytvořil seznam listů, které se nám zachovaly z církve prvního století jako drahocenný poklad. Při četbě těchto textů cítíme svěžest víry u generace, která

ještě poznala apoštoly. Z těchto listů je cítit světcovu horoucí lásku. Konečně z Troady dorazil mučedník do Říma, kde byl v amfiteátru dán za potravu divokým šelmám.

Syntéza Pavla a Jana

Žádný církevní Otec nevyjádřil s takovou intenzitou touhu po jednotě s Kristem a po životě s ním jako Ignác. Proto jsme četli úryvek evangelia o vinici, kterou je podle Janova evangelia Ježíš. Ve skutečnosti se v Ignáci slévají dva duchovní proudy: onen Pavlův, zcela zaměřený na jednotu s Kristem, a onen Janův, soustředěný na život v něm. Svým způsobem tyto dva proudy ústí do následování Krista, kte-

rého Ignác několikrát prohlašuje za „mého“ nebo „našeho Boha“. Tak prosí Ignác křesťany v Římě, aby nebránili jeho mučednictví, protože netrpělivě touží po tom, aby se „spojil s Ježíšem Kristem“. A vysvětluje: „Pro mě je krásné umřít, když jdu vstříc Ježíši Kristu, spíše než vládnout až na kraj světa. Hledám ho, který pro mě zemřel, chci jeho, který pro nás vstal z mrtvých... Dovolu, abych napodobil Umučení mého Boha!“ (Římanům 5–6). Je možno poznat v těchto výrazech horoucí lásky vyhrazený christologický „realismus“, typický pro církev v Antiochii, která byla více než jindy pozorná ke vtělení Božího Syna a k jeho pravému konkrétnímu lidství:

„Ježíš Kristus,“ píše Ignác do Smyrny, „je skutečně z Davidova rodu“, (...) „je skutečně narozen z Panny“, (...) „skutečně pro nás přibitý“ (1,1).

Mystika jednoty

Nezadržitelná tužba Ignáce po jednotě s Kristem zakládá pravou a vlastní „mystiku jednoty“. On sám sebe definuje jako „člověka, kterému byl svěřen úkol jednoty“ (Filadelfským 8,1). Pro Ignáce je jednota především privilegium Boha, který ačkoliv existuje ve třech osobách, je Jeden v absolutní jednotě. Často opakuje, že Bůh je jednota a že jen v Bohu se jednota nachází v čistém a původním stavu. Když mají křesťané realizovat zde na zemi jednotu, není to nic jiného než napodobení, co nejvíce shodné s božským archetypem. Tím způsobem dospěl Ignác k vypracované vize Církve, která připomíná zblízka některé výrazy listu Klementa Římského Korinťanům. „Je pro vás dobré,“ píše křesťanům v Efezu, „postupovat společně ve shodě se smýšlením biskupa, jak to již děláte. Neboť vaše společenství kněží, oprávněně slavné a hodné Boha, je tak harmonicky sjednocené s biskupem jako struny na cítěře. Proto ve vaší svornosti a ve vaší symfonické lásce je opěvován Ježíš Kristus. A tak jeden vedle druhého se stáváte sborem, abyste v symfonii svornosti, k níž jste si tón vzali z Boží jednoty, zpívali jediným hlasem“ (4,1–2). A když doporučil věřícím ve Smyrně, aby „nepodnikali bez biskupanic, co se týká církve“ (8,1), svěřuje Polykarpovi: „Obětuji svůj život za ty, kteří jsou podřízeni biskupovi, kněžím a jáhnům. Kéž mohu mít spolu s nimi podíl s Bohem. Pracujte společně jedni pro druhé, spolu bojujte, spolu běžte, spolu trpte, spěte i bděte jako Boží správcové, jeho pověřenci a služebníci. Snažte se, abyste se zalíbili Tomu, pro kterého bojujete a od něhož

Pokračování na str. 11

Ignác Antiochijský

Editorial

Dramatické události, které si připomínáme a znovu prožíváme ve Svatém týdnu, jsou plné tajemství a plné kontrastů. K jejich dramatickosti přispívá i udivující skutečnost, že ti, kteří se stali jejich přímými účastníky, neměli tušení, co se před jejich zraky odehrává. Je pro nás velmi užitečné mít vždy na paměti, že mezi našimi dojmy, představami, očekáváním a mezi skutečností může být často přímo propastná nesrovnalost. Z čistě lidského pohledu jsou velikonoční události nabitý příklady velkého lidského rozčarování. Není tu takřka postavy, která by nemusela nakonec konstatovat, jak velice se mýlila. Učedníci se domnívali, že nadešla chvíle, kdy se stanou hrdými pobočníky slavného krále osvoboditele, ale museli se rozutést a skrýt, protože s jejich Pánem bylo naloženo jako se zločincem. Petr byl přesvědčen o své síle a statečnosti, ale jeho sebejistota se rychle obrátila ve

svůj opak. Jidáš si myslel, že poslouží sobě i národu, a skončil na oprátce. Jan chtěl usednout po pravici krále, a nakonec stál pod křížem odsouzence. Židovští předáci si mysleli, že se zbaví svého nepřítjemného soka, a poslední věci byly pro ně horší než první. Herodes se těšil, že uvidí senzačního divotvůrce, a nakonec byl zklamán dojmem, že se setkal s bláznem. Pilát si myslel, že vytrhne z rukou židů nevinného, a jako zbabělec jim ho vydal na potupnou smrt...

Jak velice se od nich ode všech liší zločinec Dismas! Docela krátký čas, který strávil ve společnosti podivného odsouzence, který tváří v tvář smrti trval na tom, že je král, mu stačil k tomu, aby proti vši lidské logice vsadil v poslední chvíli na tuto ztracenou kartu a uvěřil v neuvěřitelné. Nežádal Krále o místo po pravici, ale jen o vzpomínku, a získal nejvyšší možnou výhru. ■

Poslušný Král

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Dnes najdeš Ježíše tam, kde se ozývá radostné volání a jásot. Děkuj Duchu Svatému, že se můžeš zúčastnit Ježíšova slavnostního vstupu do jeho milovaného města. Vítají zde Pána jako Mesiáše, který přichází vysvobodit svůj lid z otroctví, ale nikdo z nich nemá tušení, jak se to vlastně skutečně. To proto, že neznají podstatu a hloubku svého duchovního zotročení.

I tebe pokládá Ježíš za své milované město. Vstupuje slavnostně do tvé duše. Raduješ se a jásáš, sypeš mu na cestu květy svých citů, máváš nadšeně vstříc svými dobrými úmysly.

Je jistě správné projevit své nadšení, vyznat veřejně svou radost z příchodu Ježíše Krista, a to i před těmi, kteří ho neznají nebo neuznávají. Nechceš jistě spoléhat na to, že ho místo tebe bude oslavovat jen mrtvé kamení.

Ale nezapomínej, že máváš ratolestí, která uschne, že sypeš květy, které zvadnou a opadnou. Jásající průvod a radostné rozechvění nepřichází Pán nastolit do tvého srdce jako trvalý stav. Po této slavné neděli přijde těžká čtvrteční noc i perný páteční den. Tvoje víra, důvěra, láska i radost musejí projít obětním ohněm. Nesmí tě proto překvapit, když se vstupní nadšení a blažené potěšení změní náhle ve svůj pravý opak. Teprve potom nastolí Ježíš ve tvém srdci svou vládu, aby z něho učinil nikoliv tvoje, ale svoje království. Symboly jeho moci a svrchovanosti nezdobí totiž skvosty a drahokamy, ale pot a krev, nemá na sobě šat slávy, ale potupy.

Ptáš se, jak v takovém stavu bude moci obnovit svobodu, upevnit svou vládu? Dosáhne toho svou **poslušností**. Ačkoliv je Bůh, *zřekl se sám sebe*, dal stranou všechno, na čem by podle lidských měřítek mohl založit svou slávu, a vystavil ji zcela nečekaně právě na svém dokonalém ponížení.

Je to poslušnost draze zaplacená: *Svá záda vydá těm, kteří jej budou bít, své líce těm, kteří budou rvát jeho vous, neskryje svou tvář před pohanou a slinou.*

Pouze svou dokonalou poslušností zhodnotí všechno své utrpení, protože právě poslušnost je to, čeho si jeho Otec nejvíce cení. Jeho poslušnost je nezbytná k tomu, aby se mohl uskutečnit záměr, podle kterého chce Bůh dát svým neposlušným

tvorům účast na svém božském životě. To je ovšem jeho neuvěřitelný a pro nás nepochopitelný Boží dar, který nemůže být darován, jestliže se mu nedostane stejně pokorného přijetí.

Jak se vůbec mohla zrodit poslušnost v srdci nejvyššího svrchovaného Boha? Je to **poslušnost lásky**: milující Syn dokonale poslouchá vůli svého milujícího Otce. Láska diktuje Otcovi to, co mu ukládá, a láska vede Syna, aby přijal od Otce uložený úkol. Bůh nikdy nikomu neukládá nic, co by nevycházelo přímo z jeho lásky. Bůh totiž ani nezná jiný důvod pro své jednání. Proto je každá tvoje neposlušnost tak těžkou urážkou Boha, protože představuje zneuznání nejvyšší Boží dobrovolnosti a zmaření jeho svatého záměru. Jestliže má být obnoven neposlušností porušený řád Boží nekonečné lásky, může tak učinit jenom on sám. Ježíš se *utrpením naučí poslušnosti*⁽¹⁾ a obnoví tak opět to, co člověk svou zvrácenou neposlušností zmařil.

Toto všeho budeš svědkem tento týden. Až uslyšíš, jak Ježíš říká Otcovi: *Ne jak já chci, ale jak ty...*, uvědom si, jak zcela protikladný je tvůj postoj: „Ne jak ty chceš, ale jak já...“

Pohled na Synovu radikální a bezpodmínečnou poslušnost by tě měl přimět k tomu, abys stejně rozhodně přemohl všechnu svou zjevnou i nepřiznanou nepoddajnost. Jeho láska se s tebou pouští do zápasu zcela opačnými prostředky, než po jakých saháš ty: jeho moc bude v přijaté poslušnosti. Abys byl konečně ochoten uznat a přijmout to postavení, které ti přísluší podle tvé přirozenosti, on se zříká své božské přirozenosti. Tato nekonečná neúměra chce silou lásky zlomit tvůj pyšný vzdor. Syn se poslušně vydává na smrt, aby byl vykoupen neposlušný služebník.⁽²⁾ *Nezdráhej se už a necouvej. Kéž bys poznal alespoň nyní, co je ti ku prospěchu!*⁽³⁾ Neboj se poddat se svému Pánu a Králi. To, čemu se máš podrobit, je svrchovanost **Boží lásky**.

Všechny plody oběti Ježíšovy poslušnosti jsou soustředěny v krásném daru jeho lásky – v Eucharistii, ve které se tvůj Pán až do skonání věků **poslušně vydává** nám hříšným lidem. Zve tě k sobě do **školy poslušné lásky**. Přiznej si pokorně, že před takovým Učitelem nemůžeš v sobě nikdy najít dostatek učenlivosti, úcty a vděčnosti.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Žid 5,8; ⁽²⁾ srov. Velikonoční chvalozpěv;

⁽³⁾ srov. Lk 19,41

Liturgická čtení

Průvod s ratolestmi

Evangelium – Lk 19,28–40

Když se přiblížil k Betfage a Betánii u hory, která se jmenuje Olivová, poslal napřed dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do protější vesnice. Jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk; odvažte ho a přiveďte! A kdyby se vás někdo zeptal: „Proč ho odvazujete?“ odpovíte mu takto: „Pán ho potřebuje.““ Ti, kdo byli posláni, odešli a našli všechno, jak jim to řekl. Když oslátko odvazovali, ptali se jich jeho majitelé: „Proč to oslátko odvazujete?“ Odpověděli: „Pán ho potřebuje.“ Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně pláště a vysadili na ně Ježíše. Jak se ubíral dál, prostírali mu na cestu své pláště. Když se už blížil ke svahu Olivové hory, začal celý zástup učedníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny zázraky, které viděli na vlastní oči, a provolávali: „Požehnaný, který přichází jako král ve jménu Páně! Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ Někteří farizeové ze zástupu na něj volali: „Mistře, zakaž to svým učedníkům!“ Odpověděl: „Říkám vám: Budou-li oni mlčet, bude křičet kamení.“

1. čtení – Iz 50,4–7

Pán, Hospodin, mi dal jazyk učedníka, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení – Flp 2,6–11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Umučení našeho
Pána Ježíše Krista
podle Lukáše

Viz evangelium –
Lk 22,14–23,56

Umučení (6)

*Závěrečná část z knihy Cataliny Rivas „Umučení“,
ve které Pán sám komentuje své umučení.*

Ježíš pronáší svá poslední slova

Má dcero, slyšela a viděla si má utrpení. Doprovod' mne až do konce a sdílej mou bolest.

Můj Kříž je již vztýčen. Zde je hodina vykoupení světa!

Mantegna (1431-1506): Ecce homo

Jsem atrakcí chátry, která se na mne šklebí..., ale jsem také obdivován a milován dušemi. Tento Kříž, až doposud nástroj mučení, kde dokonávali zločinci, je od nynějška světlem a mírem světa.

Hříšníci najdou v mých Svätých Písmech odpuštění a život. Má Krev omyje a smaže poskvrny jejich hříchů. Čisté duše budou přicházet k mým Svätým ranám, aby se občerstvily a shořely v mé lásce. V nich najdou útočiště navždy.

Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. Neznají toho, který je jejich životem...Vrhli na něj všechnu zášť svých nepravostí. Ale já tě vroucně prosím, můj Otče! Vylij na ně moc svého milosrdenství.

Dnes budeš se mnou v ráji, neboť tvá víra v milosrdenství tvého Spasitele vymazala tvé zločiny. Milosrdenství tě vede do věčného života.

Ženo, zde je tvůj Syn! Moje Matko, zde jsou mí bratři! Provázej je, miluj je..., ať nejsou opuštěni.

Ach, vy, za které jsem vydal svůj život, nyní máte Matku, kterou můžete vzývat ve všech svých potřebách. Všechny jsem vás sjednotil nejtěsnějšími pouty, když jsem vám dal svou vlastní Matku. Má nyní duše právo říct svému Bohu: „Proč jsi mne opustil?“ Výsledkem je, že poté, co jsem naplnil tajemství Vykoupení, člověk se opět stal Božím synem, bratrem Ježíše a dědicem věčného života...

Ach, Otče můj... Já žízním po tvé slávě... a ona hodina je zde. Od nynějška naplněním mých slov svět pozná, že ty jsi ten, který mne poslal, a ty budeš oslaven!

Žízním po tvé slávě, žízním po duších... Abych uhasil tuto žízeň, vylévám svou Krev až do poslední kapky! Proto mohu říct: Dokonáno jest. Nesmírné tajemství lásky se nyní naplnilo, tajemství, pro které Bůh vydal světu svého vlastního Syna,

Catalina Rivas

aby člověku vrátil Život... Přišel jsem na zem konat tvou vůli, ó můj Otče. Nyní je vyplněna! Tobě poručím svou duši. Takto mohou duše, které vyplní mou vůli, pravdivě říct: „Vše je završeno...“ Můj Pane a můj Bože, přijmi moji duši..., vkládám ji do tvých milovaných rukou.

Nabídl jsem svému Otci svou smrt za hynoucí duše a ony budou mít Život. V posledním výkřiku, který jsem na Kříži vydal, jsem objal celé lidstvo: minulé, současné i budoucí.

Prudkou křeč, ve které jsem opustil zemi, přijal můj Otec s nekonečnou láskou a celá nebesa jásala, neboť mé lidství vstupovalo do slávy. Ve stejném okamžiku, kdy jsem vydával svého ducha, mi vyšlo vstříc bezpočet duší: ty, jež po mně toužily před

stoletími, před několika měsíci, před několika dny, ale všechny po mně intenzivně toužily. Tato jediná radost mi byla zadostiučiněním za všechny útrapy, které jsem přetrpěl.

Měli byste vědět, že na památku onoho radostného setkání jsem se rozhodl být přítomen u umírajících a mnohokrát tak činím dokonce i viditelně. Dávám jim spásu, abych vzdal čest těm, kteří mne s láskou přijali v nebi. Modlete se za umírající lidi, neboť je velmi miluji. Pokaždé, když nabídnete Otci můj poslední výkřik, budete vyslyšeni, neboť skrze něj je mi darováno mnoho duší.

Byla to chvíle radosti, kdy mi byl představen celý nebeský dvůr, který se rozechvěle shromáždil, aby očekával moji smrt. Ale mezi všemi dušemi, které mne obklopile, byla jedna obzvláště dojata. Dojata tolik, že zářila radostí a láskou... Byl to Josef, který více než kdokoliv jiný rozuměl slávě, kterou jsem získal po tak nesmírně tvrdých bitvách. Vedl všechny ostatní duše, které mne očekávaly, byl stanoven mým prvním vyslancem do limbu. Andělé mi podle svých kúrů vzdávali pocty takovým způsobem, že mé nyní zářivé lidství obklopilo bezpočet svätých, kteří jásali a adorovali mne.

Mé děti, zde na zemi nejsou slavné kříže, všechny jsou zahaleny tajemstvím, temnotou a těžkostmi. V tajemství, protože mu nerozumíte, v temnotě, protože mate vaši mysl a tíží, neboť jsou namířeny právě do těch míst, kde je nechcete.

Nenaříkejte, neváhejte. Říkám vám, nejen že jsem nesl dřevěný kříž, který mne dovedl do slávy, ale především onen neviditelný, všudypřítomný Kříž, který tvoří kříže vašich hříchů. Ano, také i vaše utrpení. Všechno, čím vy trpíte, se stalo předmětem mého strádání, neboť jsem trpěl nejen pro vaše vykoupení, ale také tím, čím vy trpíte dnes. Pohleďte na lásku, která mne s vámi sjed-

nocuje, v ní mějte ujištění o mé svatě vůli, sjednoťte se se mnou a sledujte, jak jsem jednal uprostřed bezbřehé hořkosti.

Za symbol jsem zvolil kus dřeva, kříž. S velkou láskou jsem ho nesl pro dobro všech. Vytrpěl jsem skutečná muka, aby se každý mohl se mnou radovat. Ale kolik lidí dnes věří v toho, který vás opravdově miloval a miluje? Kontemplujte mne v podobě Krista, který pláče a krvácí. Zde a takto mne svět má.

Zmrtvýchvstání Ježíše

Po velkém pátku přišlo slavné svítání neděle Zmrtvýchvstání. Že jsem se rozhodl nezničit svět, znamená to, že ho chci obnovit a omladit. Staré stromy musí shodit listy a musí být prořezány, aby mohly znovu vyrašit. A staré větve a suché listí jsou na spálení.

Oddělte mladé kozy od jehňat, aby mohly najít čerstvé a úrodné pastviny, kde mohou uspokojit své chutě a pít z čistých pramenů vody spasení... To má výkupná Krev zavlažuje vyprahlou zemi, která se stala pro duše pouští světa. A tato Krev bude stále na zemi vytékat, pokud zde bude alespoň jediný člověk ke spáse.

Milovaná snoubenko, toužím po tom, čeho ty nechceš, ale já mohu udělat to, co ty nemůžeš dosáhnout. Tvým posláním je, aby mne duše milovaly a učít je žít se mnou. Neprošel jsem tisícovým mučením a nezemřel jsem na Kříži proto, abych naplnil dušemi peklo, ale proto, abych vyvolenými zalidnil nebesa.

Bůh Otec

Vidím, jak se můj Syn chvěje ve stínech Getseman. Sestoupil z nebe a vzal na sebe podobu a podstatu mého tvora, který si myslel a stále myslí, že se může bouřit proti svému Tvůrci. Muž, ten opuštěný a zmatený muž, je předurčenou obětí a jako

Caravaggio (1571-1610):
Ukládání Ježíšova těla do hrobu

takový musel svou vlastní Krví očistit celý lidský rod, který zastupuje. Chvěje se a je zděšený, když se cítí být pokrytý a dokonce se i vidí ovládnutý nepředstavitelným množstvím hříchů, které musí být odstraněny z potmělého svědomí milionů a milionů nečistých tvorů.

Můj ubohý Synu, vedla tě k tomu Láska a nyní jsi z ní vyděšen. Kdo tě v nebi oslaví, když se do něho zářící vrátíš? Což ti může nějaký tvor vzdát chválu, která je tě hodna? A čím je chvála a láska člověka, milionů lidí, ve srovnání s Láskou, se kterou jsi přijal tu nejstrašnější zkoušku, která na zemi vůbec může existovat? Ne, můj milovaný Synu, nikdo, jen tvůj Otec se ti může vyrovnat v Lásce. Jedině já tě ve svém Duchu Lásky mohu chválit

Daniele Crespi (1590 nebo 1598-1630): Pieta

a milovat za tvoji oběť oné noci. Můj milovaný Synu, ve kterém dlí všechna má dobrotivost, dosáhl jsi smrtelné křeče, když jsi přestál tak hořkou agonii v Zahradě. V oblasti svého lidství jsi dosáhl skutečně a úplně až na vrchol nesmírného utrpení, jaké může lidské srdce zakusit: trpět za urážky spáchané proti mně, ale trpět za ně s nečistší a intenzivní Láskou, která se v tobě nalézá. S třesením jsi dosáhl mez, skrze kterou by lidstvo mělo dojít úplného vykoupení. Ty, milovaný Synu, jsi s krvavým potem vybojoval nejen duše svých bratří, ale dokonce i tvou vlastní osobní slávu, která povýší tebe, člověka, rovného mně, Bohu jako ty.

Přivedl jsi mne k nejdokonalější spravedlnosti a k nejdokonalější Lásce. V oné době představovali hříšníci spodinu světa, a ty jsi se s ní ztotožnil skrze své dobrovolné a svobodné přijetí. Nyní jsi především mou ctí, slávou a radostí. Ty ses proti mně neprovinil, ty ne. Vždy jsi byl můj milovaný Syn, ve kterém mám zalíbení. Ty jsi nebyl vyvrhel, protože i tehdy jsem v tobě viděl to, čím jsi vždy byl: mé světlo, mé Slovo, které jsem já sám. Synu, který ses chvěl a který ses vydal pro mou čest, zasloužil sis, aby tě tvůj Otec dal poznat světu, tomu slepému světu, který nás uráží, a i přesto jej tolik milujeme! Ach, milovaný Synu, vidím tě a vždy tě budu vidět v onu noc tvé hořkosti a stále tě mám v myslí! Díky tvé lásce jsem usmířen s tvory. Nemohl jsi ke mně ani pozvednout svou tvář, tak byla pokryta jejich prohřešky. Nyní, abych tě potěšil, pozvednu jejich tváře k nám, aby se v záblesku tvého Světla stali zajatci naší Lásky.

Nyní, můj vždy tolik milovaný Synu, učiním, co jsem ti tehdy řekl ve stínu Getseman, a oni vykonají velké věci, aby ti přinesli radost a vzdali čest. ■

MYŠLENKY

1. Můj Bože, chci Tě milovat a chci Ti sloužit po celý svůj život. Proto Ti daruji svou duši, své srdce, sebe celou.

2. Chci raději zemřít, než abych Tě urazila hříchem. Proto se chci držet daleko ode všech věcí, které by mě mohly od Tebe odloučit.

3. Činím si předsevzetí, že budu dělat vše pro to, abys byl poznáván a milován a budu usmířovat urážky, kterých se Ti každý den dostává od mých blízkých.

Desetiletá Laura Vicuña

Ježíšova cesta se jeví jako strmá, ale je spolehlivá a bezpečná.

Svatý Augustin

Kdo se diví, že hřeší, ten nezná sám sebe a trpí na přeceňování vlastních sil. Nezná však ani Boha a jeho dobrotu.

Zaměř svůj pohled spíše na Boží milost než na své boje, více na jeho sílu než na svoje slabosti, více na jeho lásku než na svoji chladnost, více na Boha než sám na sebe.

S. Eymard

MODLITBA SV. TOMÁŠE MORA ZA NEPŘÁTELE*

Všemohoucí Bože, obrať své milosrdenství k... a ke všem těm, kteří mi chtějí zlo a kteří mi učinili zlo, a dej, aby jejich viny spolu s mými vinami mohly nalézt lítost a uzdravení za pomoci všech těch prostředků tak lehkých, milosrdných a láskyplných, které umí nalézt Tvá nekonečná moudrost, a aby naše duše byly společně spaseny v ráji a spolu navěky žily a milovaly s Tebou a s Tvými svatými. Slavná Trojice, pro hořké umučení našeho sladkého Spasitele Ježíše Krista. Amen.

* Sv. Tomáš More se modlil tuto modlitbu, když v londýnském vězení Toweru čekal na svou popravu.

Vaše excelence, některé Vaše výroky byly špatně pochopeny a vyvolaly polemiku. Nechtěl byste je znovu objasnit?

To, na čem jsem trval ve svých rozhovorech, bylo přesvědčení, že pokoncilní reforma liturgie nebyla schopná dosáhnout očekávaných cílů a obnovy v Církvi tak, abychom s tím mohli být opravdu spokojeni.

Nepochybně objevily se i pozitivní výsledky, ale záporné dopady byly, jak se zdá, větší a způsobily mnoho dezorientace v našich hodnotách.

Kostely se vyprázdnily, liturgické zlořády se staly každodenní záležitostí a došlo k záměně toho, co je správné, a toho, co se tolik svévolně rozšířilo. Pak si musíme položit otázku, zda byl reformní proces opravdu veden správným směrem. Potřebujeme si ujasnit, co se vlastně stalo, zvážit pravé příčiny a s Boží pomocí provést nezbytnou nápravu.

Zdá se, že papež Benedikt XVI. chce vydat motu proprio a povolit široké použití tradiční tridentské mše. Některí doufají, že papež ustanoví zvláštní soudní instanci, která zaručí, aby kněží mohli používat misál tradiční mše, aniž by byli pronásledováni paradoxně nikoliv světskými úřady, ale vlastními pastýři a biskupy. Je vyhlídka na takový úřad realistická?

Volání po obnovení tridentské mše opravdu vzrůstá a dokonce různé vedoucí osobnosti vyslovily v tisku veřejně žádost o povolení této mše. Jsem si jist, že Svatý otec si toho všimá a rozhodne tak, aby to bylo pro Církve to nejlepší.

Mluvíte o vytvoření instance pro uskutečnění takového rozhodnutí. Já si nemyslím, že by to byla podstatná část problému. Důležitý je pastorační postoj.

Co když biskupové a kněží odmítnou povolení tridentské mše?

Já upřímně doufám, že tomu tak nebude. Jako pastýři si musí položit otázku: Jak mohu jako biskup nebo kněz bránit něčemu,

Rozhodne Svatý otec

*Rozhovor Anthony Valleho s arcibiskupem
Malcolmem Ranjithem, sekretářem Kongregace
pro posvátné obřady a liturgii.*

co přivede třeba jen jednu osobu blíže ke Kristu? To není ani tak věc toho či onoho ritu, jako věc pastorační odpovědnosti a citlivosti. Jestliže tridentská mše je jeden ze způsobů, jak dosáhnout lepší úrovně a duchovního obo-

Mantegna (1431-1506): Pieta

hacení věřících, pak by pastýři měli tuto mši dovolit.

Důležité není zajímat se příliš o to „co“, ale o to „jak“. Církve by měla vždy usilovat o to, aby se věřící co nejvíce přiblížili k Pánu, měla by se řídit jeho zájmem a reagovat velkoryse na jeho přání. Ať už toho může být dosaženo skrze Novus ordo nebo mši Pia V., měl by být vytvořen prostor pro jedno i druhé a nikoliv vést zbytečné rozdělující a malicherné teologické spory. Takové věci se mají rozhodovat srdcem, a nikoliv rozumem.

Ostatně již papež Jan Pavel II. žádal osobně biskupy v *Ecclesia Dei afflicta*, aby byli v této věci velkorysí, kdykoliv si někdo přeje slavit tridentskou mši nebo se jí účastnit. Kromě toho je třeba si pamatovat, že tridentská mše není něco, co patří stoupcům arcibiskupa Lefebvra. To je součást našeho dědictví jako členů katolické církve.

Jak řekl papež Benedikt XVI. v projevu ke členům kurie v pro-

sinci 2005, Druhý vatikánský koncil nepředstavoval žádný totální nový začátek, je to jedna z příležitostí, jak s obnoveným entuziasmem a novým výhledem reagovat na misijní potřeby současné doby.

Kromě toho máme zde vážný problém s klesající návštěvou bohoslužeb v západních zemích. Musíme se ptát, co se v těchto církvích stalo, a podniknout nezbytné kroky k nápravě. Já si nemyslím, že je to jen náhodná záležitost a důsledek sekularizace. Jde o hlubokou krizi víry, spojenou a podpořenou nezodpovědným liturgickým experimentem a novotami, přemírou formalismu a místy evidentní nudou. Potřebujeme obnovit pravý smysl pro posvátno, tajemství a bohoopectu. A jestliže věřící vycitují, že jim tridentská mše nabízí tento smysl pro posvátno, pro mysterium a transcendenci, pak bychom měli mít tolik odvahy, abychom vyhověli jejich žádosti.

Pokud jde o dobu a povahu takového motu proprio, není nám to ještě známo. To rozhodne Svatý otec. Až to udělá, měli bychom poslušně přijmout vše, co nám signalizuje, a snažit se mu pomáhat s opravdovou láskou k Církvi. Některý opačný postoj by jen ublížil duchovnímu poslání Církve a byl by v rozporu s vůlí našeho Pána.

Jako mnoho katolíků zjišťujeme i moje žena a já, že odcházíme z nové mše v neděli spíše nahněvaní než duchovně povzneseni. Proč tomu tak je?

Při slavení podle Novus ordo je velmi důležité dbát na to, co děláme u oltáře. Není přípustné, aby si kněz v noci vymýšlel, co zítra udělá ve mši, a přistupoval pak k oltáři se svými novotami i s vlastními pasážemi a úkony.

Svatá Eucharistie náleží Církvi a nemůže být přenechána libovůli kněze, co se mu líbí, a co se mu nelíbí. Každý prvek v liturgii má svou vlastní dlouhou historii svého vývoje a významu. Není to záležitost nějakých soukromých „tradic“ a nemůže se stát předmětem, se kterým si všichni dělají, co chtějí.

Ve skutečnosti stojí v *Sacro-sanctum Concilium*, že řídit posvátnou liturgii je oprávněna pouze církevní autorita, a tou je Apoštolský stolec a v mezích právní normy biskup. Absolutně „nikdo jiný, ani kněz nesmí nic přidávat, ani ubírat ani měnit“ (SC 22). Zjišťujeme však, že v některých oblastech Církve panuje libovůle, která vychází z nesprávného chápání liturgie a teologie.

Tak např. nesprávně nebo jen částečně pochopené tajemství Eucharistie dokořán otevírá brány nejružnějším liturgickým zlořádům.

Při slavení Eucharistie kladou někteří příliš velký důraz na předsednickou roli kněze. Ale my přece víme, že kněz není tím hlavním aktérem toho, co se děje u oltáře. Tím je samotný Ježíš.

Kromě toho každá liturgická slavnost má také svou nebeskou dimenzi „a poskytuje nám něco jako předchuť na liturgii nebeské. Ta se slaví ve svatém městě Jeruzalémě, k němuž směřujeme jako poutníci“ (SC 8).

Jiní opět chápou liturgii tak, že zdůrazňují nadměrně aspekt hostiny a spojují ji se „společenstvím“. To je sice důležitý aspekt, ale měli bychom pamatovat na to, že se zde nejedná o společenství, které si vytvářejí sami účastníci mezi sebou, ale je to společenství, které vytváří sám Pán. Pán se spojuje s jedním každým z nás a pak se teprve spojují mezi sebou ti, kteří jsou spojeni s ním. Není to tedy ani tak nějaká sociologická záležitost, nýbrž mystická jednota. Z tohoto důvodu je „společenství“ Eucharistie dokonce nebeský prožitek.

Kromě toho je důležitá obětní dimenze Eucharistie. Když slavíme Eucharistii, zpřítomňuje se kalvarská oběť a my ji slavíme jako zdroj naší spásy.

Tato skutečnost je zdrojem jedinečné důstojnosti a základ identity kněze. On byl Kristem ustanoven, aby slavil vznešené tajemství, při kterém se proměňuje chléb ve slavné Kristovo Tělo a víno v jeho Krev, a tak se uskutečňuje Kristova oběť za spásu světa. A všechno toto musí kněz, který slaví Eucharistii, prožívat, chápat a věřit.

Sacrosanctum Concilium opravdu klade důraz na obětní a spásanosnou účinnost mše svaté, takže kněz se stává takřka druhým Kristem. Jak vznešené je to povolání! Jestliže tedy slavíme Eucharistii věrně s tímto vědomím, pak mohou věřící sklízet nesmírné duchovní plody a budou se stále znovu vracet a hledat tento svůj nebeský pokrm.

Někteří se domnívají, že vyřešit liturgickou krizi a tím krizi víry, která trápí Církev, je možné jen výlučným použitím tridentské mše. Jiní tvrdí, že to, čeho je zapotřebí, je „reforma reformy“, jinými slovy reforma „Novus ordo“. Co o tom soudíte?

Tahanice „bud', anebo“ by jen zbytečně rozdělovala Církev. Hlavním faktorem by měla být láska a pastorační zájem. Svatý otec soudí, že oba rity mohou existovat současně. To tedy neznamená, že bychom se museli vzdát „Novus ordo“. Ve vzájemné interakci se oba rity mohou ovlivňovat.

Není možné tvrdit, že všechno je už definitivní a nic se nemůže měnit. II. vatikánský koncil nikdy nezastával okamžitou změnu v liturgii. Naopak preferoval, aby „nové formy vyrůstaly organicky z forem, které již existují“ (SC 23). Jak uvádí kardinál Antonelli, velice vážný koncilní otec, ve svých zápiscích, některé liturgické změny nemají základ v koncilu, vznik-

ly nahodile a později se staly přijatou praxí.

Tak např. přijímání na ruku není něco, co by nejdříve důkladně prozkoumal a promyslel Svatý stolec. To bylo svévolně zavedeno v některých evropských zemích a později se to stalo přijatou praxí, která se začala šířit i do mnoha jiných zemí. Nyní nastala situace, které bychom se raději vyhnuli. Takový přístup k liturgické reformě 2. vatikánský koncil nikdy nezastával.

Lex orandi - lex credendi - lex vivendi. (Jak se modlíme, tak věříme a tak také žijeme.) Jinými slovy, liturgie ovlivňuje náš mravní život.

Ano. Jak chcete přesvědčit věřící, aby přinášeli oběti při svém mravním rozhodování, pokud nejsou hluboce dotčeni a inspirováni Boží milostí? K tomu dojde tehdy, když lidská duše vzdává úctu Bohu a prožívá důvěrně jeho spasitelnou blízkost. V opravdové úctě se víra natolik zvnitřňuje, že se stává inspirací a silou, abychom dělali mravní rozhodnutí ve shodě s touto ví-

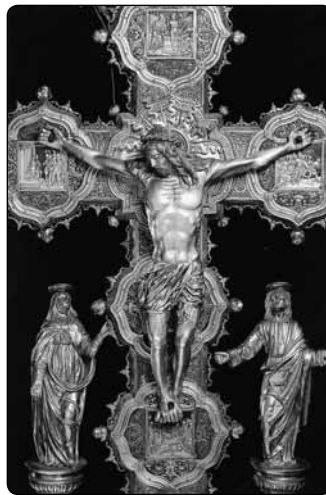

Mantegna: Adorace ukřižovaného

rou. V liturgii bychom měli prožívat Boží blízkost ve svém srdci tak intenzivně, že začneme věřit s velkým záplem, a to nás pak vede ke správnému jednání.

Jsou některé liturgické trendy nebo problémy, které naléhavě vyžadují změnu?

Jeden takový trend, jak to nyní vidím, šel ekumenickým směrem a nahradil nedělní mši svatou ekumenickou bohoslužbou, kterou slaví společně katolický duchovní s protestantským pastorem, nebo jsou zváni protes-

tanti, aby přednesli kázání. Pak jsou to bohoslužby slova s podáváním svatého přijímání, které jsou povoleny v případech, že není k dispozici kněz. To všechno může dávat věřícím špatný signál. Mohou si zvyknout na představu neděle bez Eucharistické oběti.

Eucharistie je pro nás katolíky ústřední záležitostí: nahrazovat ji bohoslužbou slova nebo dokonce tzv. ekumenickou bohoslužbou znamená, že se katolická identita může stát předmětem diskuze. Bohužel slyšíme i o případech koncelebrace s protestanty. To je naprosto nepřijatelné a představuje to těžký delikt.

Ekumenismus není něco, co by bylo ponecháno na libovůli jednotlivých kněží. Ne každý člověk je oprávněný hledat svoje cesty v této tak delikátní oblasti. To vyžaduje mnoho zkoumání, úvahy a modlitby. Žádnou takovou liturgickou novotu ve jménu ekumenismu není možno přenechat úvaze jednotlivce.

Druhý rušivý trend připouští paraliturgickou službu laika na místě, které přísluší knězi. Takové případy jsou někdy oprávněné, když kněz není k dispozici, ale ty jsou vzácné a je to vždy jen výjimka a nikdy pravidlo. Je povážlivé opomíjet kněze, který je k dispozici, a svěřit laickému pomocníkovi úkony rezervované knězi. Mám tím na mysli laické kázání, když je kněz přítomen, nebo rozdělování svatého přijí-

mání, zatímco kněz nečinně sedí u oltáře.

Musíme zdůraznit, že II. vatikánský koncil potvrdil, že všeobecné kněžství se od služebního kněžství „liši podstatně, nejen co do stupně“ (LG 10). Je to vážné zneuctění, když laik vykonává posvátné úkony vyhrazené pro kněze.

Děje se tak v důsledku nešťastné celosvětové tendence laicizovat kněze a klerikalizovat laiky. To je zcela proti duchu Koncilu.

Patří sem také rostoucí trend přesunout nedělní mši svatou na sobotu, jako by to byla normální praxe. Skutečným dnem Páně je neděle a ta má být dnem duchovního i tělesného odpočinku. Místo toho se redukuje na den světských rozptýlení. V Pánu zesnulý papež Jan Pavel II. před tímto trendem varoval.

Konečně je tu bod, který se týká praxe v některých misijních oblastech, např. v Asii, kde se zavádějí změny, které jsou proti tamnímu kulturnímu dědictví.

V některých asijských zemích vidíme trend zavádět přijímání Eucharistie ve stoje a na ruku. To vůbec není v souladu s asijskou kulturou. Buddhisté uctívají božstvo a leží přitom na zemi s čelem, které se dotýká země. Muslimové odkládají obuv, než vstoupí do mešity. Hinduisté si odhalují hrud' na znamení pokoření. Když se v Thajsku lidé přibližují ke králi nebo v Japonsku k císaři, poklekají na znamení úcty. A v mnoha asijských zemích byl místo pokleknutí zaveden jen jednoduchý úklon hlavy a svaté přijímání se podává vstoje na ruku. To přece není praxe, která se shoduje s asijskou kulturou.

Všechny tyto případy nevěští pro Církev nic dobrého a my tyto trendy potřebujeme napravit, jestliže se má Eucharistie stát tím, co říká sv. Ignác z Antiochie: „Lékem nesmrtnosti a protilátkou proti smrti.“

Podle Inside the Vatican

Chtěl bych tuto svou úvahu začít osobním vyznáním a poukazem na konkrétní zkušenost ze svého života.

Byl jsem seminaristou, žákem lycea v semináři v Salermu. Můj lékař, který byl univerzitním profesorem, řekl mi po opakovaném neúspěšném léčení, že nebudu moci pokračovat ve svém studiu. Dodal: „Slyšel jsem mnoho o mnichu v pověsti svatosti, který je údajně zcela naplněn Bohem, o jistém páteru Piovi ze San Giovanni Rotonda. Jdi za ním a popros ho, aby ti pomohl, on zná Boží vůli lépe.“

V týdnu po Velikonocích 1953 jsem odejel do San Giovanni Rotonda. Zúčastnil jsem se mše svaté, kterou sloužil P. Pio v onom malém kostelíku, a prosil jsem ho o radu ve věci mého povolání v souvislosti s tím, co mi řekl lékař.

P. Pio položil ruku na moje rameno a řekl mi: „Pokračuj dále, můj synu, neměj pochybnosti...“

Nastoupil jsem opět svou cestu a byl jsem v roce 1959 vysvěcen na kněze. V roce 1989 jsem se stal biskupem a děkuji Pánu a jeho služebníkově otci Piovi, který mi pomohl poznat Boží vůli.

A nyní můžeme s veselým srdcem začít naši úvahu.

Na nebi se objevilo veliké znamení: Žena oděná sluncem, měsíce pod jejíma nohama a kolem hlavy věnec z dvanácti hvězd (Zj 12,1).

Tímto jedinečným znamením je zcela jasně vyjádřen vzájemný vztah mezi tajemstvím Marie a tajemstvím Církve.

Maria je slavná Žena oděná sluncem. V této Ženě oděné sluncem se Boží plán „uskutečnil v nejvyšší plnosti“ (EV 103).

V tomto velkolepém znamení poznává Církev svůj vlastní obraz, své vlastní tajemství: „Jako část lidských dějin, která je s ní hluboce spjata, je si vědoma, že lidstvo překračuje tím, že je zde na zemi zárodkem

Pod křížem

a počátkem Božího království“ (EV 103).

Žena Zjevení byla těhotná a porodila toho, který „Byl Bůh z Boha“, „pravý Bůh z pravého Boha“ (EV 103).

Mariino mateřství je pro každou ženu Bohem předvídané povolání k mateřství.

Každá žena je povolána k tomu, aby měla podíl na díle Boha Stvořitele a porodila a darovala světu své děti. Žena, která se daru života uzavírá, zřídá se svého vrozeného mateřství a jednala by proti své přirozenosti.

Jako Maria je také Církev matkou, protože vědomě nosí ve svém lůně Krista, obnovuje lidi a znovu je rodí k Božímu životu.

Církev je podle Mariina obrazu „novou Evou, matkou věřících, matkou živých“ (EV 103).

Jak se uskutečňuje toto mateřství?

Ve znamení utrpení a porodních bolestí.

Milí bratři a sestry, chceme se v duchu odebrat na Kalvárii a tam se spojit s Marií, s Janem, svatými ženami a otcem Piem. U paty kříže se chceme dívat, naslouchat a pozorovat a pokusit se přitom získat z toho užitek pro náš život.

Mantegna (1431-1506): Pláčící Madonna

V oné hodině „stáli pod Ježíšovým křížem jeho matka a sestra jeho matky Maria Kleofášova a Maria Magdaléna (Jan 19,25).

Mariino mateřství dosahuje svého vrcholu, svého plného rozsahu s počátkem poslední hodiny Ježíše na kříži, když ho definitivně porodila a obětovovala..., a všichni, kteří ho do sebe přijímají, se stávají Božími dětmi.

Tímto způsobem se Maria stává matkou každého člověka, který se stal učedníkem, a přijímá ho jako své dítě tím, že ho noří do výkupné lásky svého Syna, do jeho prolité Krve a dává mu vstoupit do jeho zmučeného Těla a do jeho Srdce probodeného pro život světa.

„Když viděl Ježíš svou matku a toho učedníka, kterého miloval, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn“ (Jan 19,26).

Podle Mariina vzoru je i Církev matka, protože rodí své děti jako Maria v bolestech a námaze uprostřed lidské bezvýhodnosti a posměchu těch, kteří Krista popírají.

„V něm byl život a ten život byl světlem lidí. A světlo ve tmách svítí a tma ho nepřijala“ (Jan 1,4-5).

Všem těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi. Aby však mohli do sebe přijmout Krista, musejí přijmout také Marii jako matku a Církev jako matku.

„A od té hodiny ji přijal učedník k sobě“ (Jan 19,27).

Se začátkem oné hodiny přijímá každý učedník Marii do svého srdce a chová se k ní, jak se chovají věřící k Ježíši.

V tomto spojení mezi funkcí Církve jakožto matky, ve funkci, kterou Ježíšova matka naplňuje vynikajícím způsobem, stejně jako přijetí a naplnění víry, která jí vůči Ježíši prezentuje, spočívá základ společenství a jedno-

Mons. Francesco Tommasiello

ta v životě Církve, jak to Ježíš při své smrti chtěl.

Když takto rozjímáme o Marii pod křížem a pokládáme ji za matku a vzor, máme před očima i otce Pia a slyšíme, jak on přijal do svého srdce jako matku Marii i Církev.

V dopise, který poslal v červnu 1915 z Pietrelciny P. Augustinovi, vyjadřuje to tímto způsobem: „Jak sladce mi zní, můj otče, slovo *kříž!* Zde u paty Ježíšova kříže jsou duše zaplaveny novým světlem, zapalují se láskou. Zde jim narůstají jejich perutě, aby se mohly pozvednout k nejvyšším letům (...). Bolestná Panna kéž nám od svého všemohoucího Syna vyprosí milost, abychom stále více pronikali do tajemství Kříže a on aby nám dal spolu s ní opájet se Ježíšovým utrpením.(...) Nejsvětější Panna kéž nám vyprosí lásku ke kříži, k utrpení a k bolesti. (...) Musíme usilovat (...), abychom zůstávali těsně připojeni k této pozeňnané Matce a kráčeli vždy těsně za ní. (...) Připojujme se vždy k této milé Matce, pojďme s ní vždy za Ježíšem vzhůru k Jeruzalému“ (Dopisy I, 602).

Také z Pietrelciny napsal již předtím 10. dubna 1915 jedné duchovní dceři: „Milá dcero nebeského Otce, kéž Vám bolestná Panna vyprosí u svého nejsvětějšího Syna pravou lásku ke Kříži a na této lásce ať se vaše duše opájí. Kéž je tomu tak“ (Dopisy II, 393).

V srdci otce Pia dále uskutečňuje Církev Mariino mateř-

ství. Lidé jsou dětmi jak Marie, tak Církve.

Ve druhém roce po zasvěcení Domu úlevy v utrpení řekl otec Pio: „Matka Boží ať posiluje lásku dětí k zástupci Krista na zemi a jednoho dne ať jim ukáže Ježíše v zářivém lesku jeho slávy.“

Otec Pio miloval Církev jako Matku, i když mu působila utrpení: „Sladká je ruka Církve, i když bije, protože je to ruka matky.“

12. září 1968, deset dní před svou smrtí, obrátil se otec Pio na Církev jako na svou Matku a napsal v jednom dopise papeži Pavlu VI., že je jeho nejvroucnějším přáním zakončit svůj život v lásce a poslušnosti ke své Matce Církvi. Za ni se modlil, za ni trpěl. V její náručí chtěl zavřít své oči jako její pokorný syn.

Tak se chtěl otec Pio svěřit mateřství Církve a setrvat na něm, aby vykonal svůj poslední krok.

Plná bolesti, v slzách stojí Matka pod křížem, na kterém visí její Syn, a spolu s ním plodí věřící. V porodních bolestech rodí Církev, Matku nás všech, jejich dětí.

U kříže stojí také otec Pio, který prostřednictvím své podobnosti s Kristem ponořením do jeho Krve v bezpečném úkrytu v jeho otevřeném Srdci spolupracuje, aby všichni, kteří ho ctí, se znovu zrodili jako Boží děti.

Panna Maria, žena oděná sluncem, nám svítí na cestu jako znamení posily a bezpečné naděje.

Církev, naše Matka, bude stále více zářit svatostí svých dětí. Otec Pio je mocné světlo, které Bůh ve své velké dobrotě rozžal, aby nám ukazovalo cestu.

Chceme se mu svěřit a ukázat, že chceme jako on vytrvat pod křížem, ponoření do Kristova Srdce spolu s Marií, Matkou všech milostí, a spolupracovat spolu s ní v Církvi, aby plodila děti a obnovovala je pro věčný život, který nepomijí. Amen.

*Z Die Stimme
Padre Pios 3/2007*

BRITÁNIE PROTI SVOBODĚ CÍRKEVNÍCH ŠKOL

Poté, co se začnou v dubnu uplatňovat pravidla o sexuální orientaci (SPR), nebude církevním školám v Británii dovoleno učit křesťanský pohled na sexuální morálku jako objektivně pravdivý; sděluje to vládní zpráva. Pravidla vydala společná komise horní a dolní sněmovny a prosazuje doktrínu „ne-diskriminace“. Mají se zavést v Anglii, Walesu a Skotsku v dubnu, poté, co je ratifikuje parlament. V Severním Irsku budou zavedena od příštího ledna.

P. Tom Finigan, zakladatel Asociace kněží pro evangelium života, vydal varování, že tato pravidla budou znamenat konec svobody náboženského vyjadřování na britských školách. Mohlo by to znamenat konec katolických škol na britských ostrovech.

Biskup diecéze Paisley varoval věřící, aby se duchovně připravili na otevřenou perzekuci. Podle něho začíná v Británii pro Církev nová a nejistá doba.

*Life Site News -
Res Claritatis*

POTŘEBUJEME TEOLOGII PERZEKUCE

P. Nicola Bux a P. Salvatore Vitiello uveřejnili na stránkách agentury Fides text, v němž konstatují, že Církev potřebuje teologii perzekuce. Každoročně zveřejňuje Kongregace pro evangelizaci národů zprávu o misionářích, kteří položili život při hlásání evangelia.

Perzekuce je normální situací křesťanství ve světě. Římská liturgie potvrzuje, že oběť Božího Syna je „zdrojem, z něhož pramení veškeré mučednictví“ (modlitba nad dary při mši svátku svatých Kosmy a Damiána).

Oběť Božího Syna je modelem mučednictví. Křesťané musejí svědčit o Kristově prav-

dě, k níž patří „skandální“ láska k nepřátelům. Tu stvrzuje Krev Kristova a skrze ni krev křesťanů. Mučedník svým tělem dokonává utrpení Kristovo, a to kvůli zmrtvýchvstání, růstu a životu Církve.

Teologie perzekuce je už obsažena v teologii Kříže. Cesta perzekuce se nám ukládá jako povinnost, bez níž nemůže křesťanství růst, jak řekl Solženicyn. Perzekuce je normálním stavem Církve. Proto je martyrologium nezbytnou příručkou křesťanů a všech lidí, kteří usilují o jednotu a mír.

Fides - Res Claritatis

KATEDRÁLA MATKY TEREZY

Vláda v Kosovu schválila výstavbu kostela, který bude zasvěcen bl. Matce Tereze, která se narodila 1919 ve Skopje v dnešní Makedonii a zemřela 5. září 1997 v Kalkatě, ale její otec i matka pocházeli z Kosova. Tuto iniciativu podporují i muslimové. Jak oznámil biskup Gjergji, stavba bude zahájena o Velikonocích: „Křesťané zde žijí od prvního století. Mnoho muslimů se nyní vrací ke svým katolickým kořenům. Z okolních vesnic se množí žádosti o udělení křtu. Jsme sice menšina s 60 000 katolíky, ale máme dobré kontakty se všemi národnostmi v Kosovu.“

STUDENTKA PROTESTUJE PROTI NAUCE O EVOLUCI

Šestnáctiletá studentka ze St. Petěrsburgu podala žalobu na ministerstvo vzdělávání, že se cítí uražena výukou Darwinovy teorie na školách. Oblastní soud její žalobu zamítl, ale dívka podala odvolání. Její otec se domnívá, že šance jsou tak půl na půl. Rodinu podporuje také část pravoslavné církve. Patriarcha Alexej II. prohlásil: „Když si někdo chce věřit, že pochází z opice, ať si věří, ale nikomu to nemůže vnucovat.“ Také petrohradský rabin je to-

ho názoru, že evoluční hypotéza je s Bibli neslučitelná.

ZVRHLÝ SONG

V soutěži Eurovize má Švýcarsko zastupovat zpěvák DJ Bobo s vampýrským songem, ve kterém zpívá: „Prodej svoji duši z nebe do pekla a vychutnej jízdou. Jsi zde, abys ve svém životě kapituloval.“ Švýcarská evangelická aliance poslala televizní ředitelce protestní dopis, ve kterém zdůrazňuje, že takový destruktivní text představuje nebezpečí pro mládež se sklonem k sebevraždě. Stejný dopis zaslala předsedkyni úřadu pro zdraví při spolkové vládě.

ANTIKRIST JAKO VEDOUcí SEKTY

José Luis de Jesus Miranda z Floridy je vůdcem satanské sekty. Nyní si dal na předloktí vytetovat číslo 666 a prohlásil se před televizními kamerami za Antikrista. Má za sebou pestrou kariéru. Nejdříve se vydával za apoštola Pavla, který připravuje cestu pro Krista. Pak se začal vydávat za Krista. Ten prý mu nakonec propůjčil titul Antikrista. Jeho poselství: Žádný ďábel neexistuje. Ježíš zničil hřích, a proto si jeho následovníci mohou dělat, co chtějí. Zaměstnává 200 pastora a vede 335 vzdělávacích středisek. Jezdí v opancéřované limuzíně a dává si říkat „táta“ a „bůh“.

BLAHOŘEČENÍ ARCHITEKTA NA DOBRÉ CESTĚ

Světově známý architekt Antoni Gaudí bude moci být blahořečen. Jak oznámila postulatorka procesu blahořečení advokátka Silvia Coreale, z celého světa přicházejí zprávy o milostech obdržených na jeho přímlovu. Příští měsíc přednese výsledky procesu římské kongregaci pro svatořečení. Gaudí zemřel v roce 1926. Jeho nejznámější dílo je kostel „Sagrada Familia“ v Barceloně.

Služba ve zpovědnici a vedení duší bylo zvláštním rysem kněžského povolání P. Pia. Dobývat duše pro Boha, to byla jeho zvláštní vášeň, které se věnoval po několik hodin denně beze zbytku takřka po celý svůj kněžský život. Sílu k uvolňování duší z neviditelných pout hříchu a lidského utrpení a nouze čerpal z každodenní mše svaté a přinášel pomoc k rozvíjení Božích darů u osob, které se svěřily jeho duchovnímu vedení. Viděl své kněžské povolání jako službu hříšníkům: *Ti, kteří klesli nejnižší, kteří zbloudili ve svém životě, neupadli proto, že by se jim nedostávalo chleba, ale protože jim chybělo srdce. Milovat a učit se lásce i od zlých a nedobrych je rovněž uskutečňováním povolání člověka, povoláním k lásce.*

Nenávist k hříchu a strach před ním, to bylo u otce Pia projevem jeho lásky k Bohu a jeho jednoty s jeho Synem. Láska k Bohu bohatému na milosrdenství a jednota s Ježíšem, který *nepřišel povolát spravedlivé, ale hříšníky* (srov. Lk 5,32), představovaly zdroj jeho ustavičné starosti o spásu každého člověka. Proto více než padesát let volal k duším, které připutovaly do San Giovanni Rotonda: **Zpovídejte se a přistupujte k svatému přijímání!**

Mimo zpovídání a vedení duší nevykonával žádnou jinou pastorační činnost. Pronesl velmi málo kázání a příležitostných promluv, nikdy neprováděl katechezi, ale vydal sám sebe zcela v oběť hříšníkům. Zpovědnice byla pro něho nejen místem hlásání evangelia nebo tribunálem spravedlnosti, ale především místem léčení duší z ran hříchu. Zde je několik příběhů ze života světce, které ilustrují jeho službu ve zpovědnici.

Jednoho dne se P. Pio zastavil před mladým mužem, který dosti hlasitě plakal a obracel na sebe pozornost značného množství lidí. Mnich se ho starostlivě zeptal: *Proč pláčeš?* - *Protože jsi mi nedal rozhřešení,* odpověděl roz-

Ve zpovědnici

Otec Pio vyslovil málo kázání, nedával katecheze, ale celý sám sebe vydal v oběť hříšníkům. Místem hlásání evangelia byla pro něho zpovědnice. Byl to nejen tribunál spravedlnosti, ale především místo, kde se léčí duše z hříchu.

litostněný kajicník. *Poslyš, můj synu, odepřel jsem ti rozhřešení nikoliv proto, abych tě poslal do pekla, ale abych tě poslal do nebe,* odpověděl stigmatizovaný řeholník pro útěchu plačícího.

Ptal se ho na důvod, proč tak často posílá penitenty bez rozhřešení. Jeho odpověď zněla. *Posílám je pryč, ale podporuji je svými modlitbami a utrpením. Vráť se. - Ale co když se jim mezitím přihodí nějaké neštěstí?* - *Myslíš, že když já udělám chybu, ten na hoře ji udělá také?*

Jistota vyplývající z víry v Boží milosrdenství dovolovala otci Piovi reagovat na kajicníky, kteří nebyli dobře připraveni a příliš snadno se ospravedlňovali ze svých slabostí a hříchů, hledali u charismatického zpovědníka něco mimořádného nebo přiklekali ke zpovědnici z pouhé zvědavosti. Nikdy je však nenechal bez duchovní péče, ale provázal je darem modlitby a podporoval svým osobním utrpením.

Jiná byla zkušenost otce Nazarena z Arpaise. Zpovídal se u otce Pia a vyznal se, že nezřetelně vyslovuje výrazy při modlitbě breviáře: *Když se modlím breviář, někdy blábolím, mumlám.* A pak dodal: *Někdy mluvím špatně o svých nejbližších spolubratrech.* Otec Pio ho přerušil: *Ale přitom jistě nemumláš?*

Obsah některých jeho výroků, které slyšeli jeho hříšníci ve zpovědnici, nás může překvapovat nebo dokonce šokovat, ale byla to slova v každém případě výstižná a věčná, protože na dlouhá léta zapadla do mysli a paměti hříšníků a přispěla k jejich obrácení a k pokání.

Jednou k němu přišel člověk, který se vyznával jako hříšník, ale současně se snažil ospravedlnit, že jinak mimo své hříchy věří v Boha. Náhle otec přerušil jeho vyznání: *Chceš snad psát článek do novin? Vyznávej své hříchy.* Ten odpověděl: *Je jich tolik, už si je nepamatuji.* A dodal: *Otče, nejsem dobře připraven, přijdu jindy.* Čas plynul a ten člověk se vrátil až po třech letech. Sotva poklekl, otec Pio ho okřikl: *Zase jsi přišel marit můj čas?* - *Tentokrát jsem dobře připraven,* zněla odpověď. *A na to jsi potřeboval tři roky?* ptal se ho překvapený zpovědník.

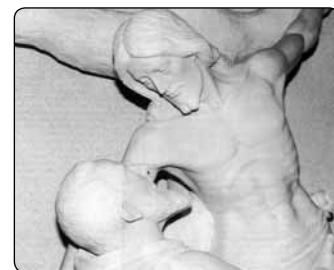
Taková rozhodná, někdy snad i ostrá a jakoby kousavá slova připomínala penitentům, že svátost pokání je neobyčejným setkáním kajicníka s Bohem, který je bohatý na milosrdenství. Proto je třeba se na takové setkání dobře připravit. Při této přípravě nejde ani tak o čas, jako o správnou dispozici duše.

Jiným svědectvím o službě zpovědnice svěřené otci Piovi je sdělení P. Eusebia Notteho. Jednou se otec Eusebio vyzpovídal u P. Pia a ten ho požádal o stejnou službu. Když už chtěl odejít a nesouhlasil s návrhem P. Pia vzhledem k svému mladému věku, otec Pio už začal své vyznání: *Zpovídám se všemohoucímu Bohu...* Mladý kněz musel zůstat. Velice ho dojalo veliké vzrušení P. Pia, který po svém vyznání začal nezadržitelně hlasitě plakat. Otec Eusebio se ho snažil potěšit

a uslyšel jako odpověď tato slova: *Synu, možná si myslíš, že hřích je překročení zákona. Nikoliv! Hřích je zrada lásky. Co všechno Pán udělal pro mne, a co jsem já udělal pro něho? A přece otec Pio udělal tak mnoho z lásky ke Kristu: obětoval svůj život na záchranu hříšníků, poskytoval oporu těm, kteří trpěli na duchu, výstavbou nemocnice přišel na pomoc nemocným a ubohým a zakládáním modlitebních skupin učil odpovědnosti za církev a připravoval k dobré modlitbě. Je možné to nazvat zradou lásky?*

Jelikož pokládal udělování svátosti pokání za oběť vlastního života, zasvětil všechn svůj čas kajicníkům. Byl si vědom, že zpovídáním má podíl na spáse lidí. Chápal, že hříchy, které odpouští, byly rány duše, z nichž vzhází utrpení hříšníků. Když zpovídal, i on trpěl ve vlastním těle, obětoval všechno svoje strádání za lidské hříchy. Utrpením podle Kristova vzoru se snažil ve zpovědnici ukazovat ukřižovaného Krista, který je zdrojem milosrdenství a odpuštění: *Třesu se, kdykoliv mám jít do zpovědnice, protože mám být správcem Kristovy Krve.*

Otec Pio se jednou svěřil, že by chtěl, aby jeho hlas, zvoucí k vyznání hříchů a obdržení mi-

losti obrácení, dospěl ke všem hříšníkům. Vyslovil toto přání slovy: *Vejděte všichni do té rány, ve které je všechno láska.* A skutečně mnoho těch, kteří se zpovídali u otce Pia, se později přiznalo, že odcházeli od mřížky zpovědnice proměnění a přesvědčení, že byli obmyti Kristovou krví. A to bylo možné díky neobvyklé službě stigmatizovaného kněze ze San Giovanni Rotonda.

Pramen: Glos Ojca Pia 2/2000

ISLAMIZACE SE PROSAZUJE

V sousedním Německu je velmi patrný postup islamizace společnosti. V preventivní poslušnosti vůči islámu se začínají v zemi měnit hodnoty, obyčej i právní systém. Tak např. banky a spořitelny stáhly svá „prasátka“, do kterých se vkládaly drobné úspory, protože veprťatří podle islámu k nečistým zvířatům a prasátka by odrazovala muslimské zákazníky. I islámské právo šaría se již začíná prosazovat. Úřady v Berlíně akceptovaly nástup muslimského šaría-soudce, který urovnává rozpory ve velkých muslimských rodinách. Cílem islámské agrese se stávají řeznictví. Především týdeni trhy jsou místem, kde vznikly problémy, protože muslimové plivají na vystavené veprové maso. Proto je řezníci raději nevystavují, aby neodradili zákazníky. V některých aglomeracích dostali policisté pokyny, aby ve čtvrtích obývaných muslimy přehlíželi některé nepořádky, jako je např. špatné parkování, protože by mohlo dojít k výtržnostem. Muslimové, kteří podle cizineckého práva smějí mít více žen, neplatí za ně doplatek k zdravotnímu pojištění. O dalších podobných případech přednášel novinář, vysokoškolský profesor Udo Ulfkotte. Politikové před tím zavírají oči. Přitom 40 % z 3,5 milionu muslimů je přesvědčeno, že německá ústava není slučitelná s islámem. Muslimům např. vadí, že na britské vlajce je znamení kříže, proto britské aero-

linie odstranily vlajku ze svých strojů. Muslimští taxikáři odmítají vzít do auta slepce s jeho doprovodným psem, protože pes je pro ně nečistý. V Lyonu zmlátili muslimové jednu začku, protože v přestávku jedla svou svačinu v období ramadánu. Muslimové projevují velmi málo snášenlivosti a svým sklonem k násilnostem vyvolávají kolem sebe preventivně strach. Zcela jinak se chovají např. hinduisté, kteří se dokážou přizpůsobit rádu hostitelské země. Pokud před tím budou oficiální místa zavírat oči, vezmou celou záležitost do rukou pravíci extremisté a problémy budou ještě horší. Je stále více zřejmé, že multikulturní společnost není nic ideálního a jednoduchého.

KNIHA O JEŽÍŠI KRISTU

První díl knihy o Ježíši Kristu papeže Benedikta XVI. se objeví na veřejnosti 11. dubna. Josef Ratzinger pracoval na tomto díle o rozsahu 400 stran již jako kardinál. Po svém zvolení papežem využil každé možné volné chvíli, aby knihu dokončil. Kniha se bude prodávat také jako zvuková nahrávka trvající 640 minut. Záměrem autora je především představit skutečného Ježíše jako historickou postavu a staví se tak proti různým konstrukcím, které se vyrojily v posledních desetiletích. Nejedná se o knihu naukového charakteru, nýbrž o „výraz mého osobního hledání a pohledu na Pána“, řekl Benedikt XVI.

Kath-net

Nestarejte se tolik o blaho svého těla. Proste mě o blaho své duše. Proste mě, abych naklonil všechna srdce k míru a k opravdovému smíření. Darujte mi svá chladná, tvrdá, slepá a hluchá srdce. Darujte mi je a proste mě, abych je proměnil. Darujte mi je, protože všechna potřebují moji milost, moje uzdravení, moji lásku. Vložte zápasy a vzdechy celého tvorstva do mé náruče a do mých svatých ran. Přiložte k tomu svou víru, svou důvěru a svou naději. Já to vše spolu se svým proboděným Srdcem odevzdám vašemu nebeskému Otci, který vás miluje víc, než můžete pochopit. Chyťte se za ruku mé Matky. Ona je Matkou vás všech. Je Matkou milosrdenství, Matkou bolesti a Královnou míru.

Sestra Františka od Ukřižované lásky

IGNÁC ANTIOCHIJSKÝ - dokončení ze str. 2

přijmete mzdu. Nikdo z vás ať není shledán jako zběh. Váš křest ať trvá jako štít, víra jako přilba, láska jako koplí, trpělivost jako výstroj“ (6,1-2).

Soulad rolí v jednotě

Je možno shrnout, že Ignácovy listy jsou určitým typem trvalé a plodné dialektiky mezi dvěma charakteristickými aspekty křesťanského života: na jedné straně hierarchické struktury křesťan-

Sv. Ignác z Antiochie

ského společenství, na druhé straně základní jednoty mezi všemi věřícími v Kristu. Z toho plyne, že role nemohou být v protikladu. Naopak, důraz na společenství věřících mezi sebou a vlastními pastýři je trvale znovu formulován výmluvnými obrazy a analogiemi: citory, struny, intonace, koncert, symfonie. Evidentní je zvláštní odpovědnost biskupů, kněží a jáhnů za výstavbu společenství. Jim především platí výzva k lásce a jednotě. „Buďte jedna věc,“ píše Ignác Magněským a opakuje modlitbu Ježíšovu při Poslední večeři: „Jedna jediná prosba, jediná mysl, jediná naděje v lásce... Přistupte všichni k Ježíši Kristu jako k jedinému Božímu chrámu, jako k jedinému oltáři: on je jeden, a když vyšel z jednoho Otce, zůstal s ním spojen a vrátil se k němu v jednotě“ (7,1-2). Ignác jako první v křesťanské literatuře přiděluje Církvi označení „katolická“, tj. univerzální: „Kde je Kristus“, potvrzuje, „tam je katolická cír-

kev“ (Smyrňanům 8,2). A právě ve službě jednotě vykonává pro katolickou církev křesťanské společenství v Římě určitý druh primátu v lásce: „V Římě ona církev předsedá hodna Boha, důstojná, hodná být nazývána blažená... Předseda lásky, která ji svazuje s Kristem a vede ve jménu Otce“ (Římanům, prolog).

Požehnaná syntéza

Jak je vidět, Ignác je opravdu „učitelem jednoty“, jednoty Boha a jednoty Krista (na rozdíl od různých herezí, které začínaly kolovat a oddělovaly v Kristu Boha a člověka), jednota Církve, jednota věřících „ve víře a v lásce, nad něž není nic vznešenějšího“ (Smyrňanům 6,1). Zkrátka, Ignácův realismus vyzývá věřící včerejška i dneška, vyzývá nás všechny k postupné syntéze v připodobnění ke Kristu (jednotě s ním, životě v něm) a oddanosti své Církvi (jednotě s biskupem, velkodušné službě společenství i světu). Tedy je třeba dospět k syntéze mezi společenstvím Církve uvnitř a posláním hlásat evangelium pro ostatní, až do té míry, aby skrze jednu dimenzi promlouvala ta druhá a věřící měli vždy více onoho nerozděleného ducha, kterým je sám Ježíš Kristus (Magněským 15). Vyprošuji od Pána tuto „milost jednoty“ a v přesvědčení, že předsedám v lásce celé Církvi (srov. Římanům, prolog), obracím se k vám se stejným přáním, jaké tvoří závěr Ignácova listu Traillským: „Milujte jeden druhého nerozděleným srdcem. Můj duch se pro vás přináší v oběť nejen nyní, ale také, až dospěje k Bohu... Kéž jste shledáni v Kristu bez poskvrny“ (13). A modleme se, aby nám Pán dopomohl dosáhnout této jednoty, abychom byli shledáni bez poskvrny, protože je to láska, co očišťuje duše.

*Bollettino Vaticano 14. 3. 2007
Mezititulky redakce Světa*

P. František Gypkens napsal: „Jak je to možné, že *milost* se stala neznámým pojmem? Bohužel, s úbytkem návštěvníků bohoslužeb upadá do zapomenutí i církevní mluva a její výrazy a s těmito křesťany stojícími opodál je těžké navázat náboženský rozhovor. Člověk se musí pokusit to, co by chtěl říct, převést do nějaké jim srozumitelné mluvy, což je často obtížné.

K téměř zapomenutým slovům z naší náboženské mluvy patří výraz *milost*. Pro mnohé se ztratil i jeho obsah a to je velké neštěstí.“

O jednotlivých milostech poučoval Ježíš Marii Lataste, která byla nešťastná z toho, že bydlela na jednom dvoře na úpl-

ně samotě a nemohla navštěvovat žádnou školu. Proto se stal Ježíš jejím učitelem náboženství.⁽¹⁾ Milost pomáhající vede duši k dosažení *milosti posvěcující*, která je bezprostřední přípravou k tomu, aby duše mohla vlastnit Boha, protože zajišťuje duši účast na božském životě.

Trojí důvod, proč se Bůh sděluje člověku:

První důvod je Boží sláva: Bůh stvořil všechno ke své slávě. Nic nemůže sloužit Boží slávě více než posvěcující milost, skrze kterou Bůh pozvedá duši k sobě.

Druhý důvod je sláva jeho Syna, který se proto stal člověkem, aby člověka zachránil.

Třetí důvod je účast člověka na Boží slávě. Posvěcující milost je nadpřirozený, nezasloužený a stvořený dar, který přebývá v duši a pro který člověk získává nárok na věčný život.

Posvěcující milost znamená účast na božské přirozenosti. Moje dcero! Zde na zemi nemůžeš pochopit smysl a podstatu tohoto slova. Pochopíš je až v nebi. To bude součástí tvého štěstí v nebeské vlasti. Chci ti

Milost

to přiblížit v obraze, co je tato účast. Když jsem s tebou mluvil o Bohu, řekl jsem ti, že Bůh je ve třech osobách, že Otec poznává sebe a skrze toto poznání plodí Syna; Otec a Syn se milují a tato láska Otce a Syna je Duch Svatý, třetí osoba Největější Trojice. Toto věčné po-

znání Otce, tato věčná touha Syna po Otci, tato věčná láska Otce k Synu a Syna k Otci skrze Ducha Svatého tvoří vnitřní život Trojice.

Něco podobného se děje v člověku, který je stvořen podle Božího obrazu, a to více skrze druhé stvoření (skrze milost)

než skrze první stvoření, které bylo dílem přirozenosti. Milost propůjčuje člověku víru, naději a lásku; tyto tři ctnosti vytvářejí vnitřní život duše, *život plný aktivity a pohybu, protože skrze víru člověk poznává Boha, skrze naději po něm touží a skrze lásku se s ním spojuje.*

Člověk v posvěcující milosti je svatý. Proto posvěcující milost je neslučitelná se smrtelným hříchem. Je spravedlivý, protože rozlišuje dobro od zla, zla se varuje a koná dobro.

Víra nám říká, že člověk již nežije ve svém původním stavu, nýbrž že v důsledku dědičného hříchu

nese v sobě slabost, která mu ztěžuje plnit jeho povinnosti, a to i tehdy, když přijal křest, který smyl dědičný hřích. Potřebuje proto už k lidsky důstojnému životu dodatečnou Boží pomoc, která je po všechny časy nabízena všem lidem dobré vůle prostě proto, že Bůh chce naše

blaho. Každopádně se v období tzv. životní pomoci musíme chránit před tím, že se budeme jen vznášet, nýbrž musíme usilovat o Boží milost. To je pravá pomoc, nikoliv narkóza svědomí. Jestliže je milost potřebná již k přirozenému lidskému životu, tím více je potřebná k opravdovému křesťanskému životu. Nesmíme následování Krista brát na lehkou váhu. Je velmi náročné a vyžaduje ustavičný boj a úsilí po velkých ctnostech. To, že potřebujeme pomoc milosti, vyplývá z toho, že sami nic nez můžeme.

Beze mne nemůžete činit nic, řekl Kristus.

Z poznání naší bezmocnosti a všemohoucnosti Boha, který rozděluje milost, vyplývá naše potřeba modlitby. K velkým nebezpečím současné pastorače patří, že činnost má přednost před modlitbou. Vystupňovanou modlitbou o milost je pokorné přijímání svátostí, které Církev proto nazývá „prostředky milosti“. Svátost pokání neznamená jen instituci pro odpuštění hříchů, ale je také zdrojem milosti pro mravní boj.

Svaté přijímání není pouze účast ve společenství stolu, nýbrž také „potrava pro duši“ pro zdravý duchovní křesťanský život. Svátost manželství není formální záležitost, která dává počátek manželskému společenství, nýbrž je to trvalý pramen milosti pro těžký úkol celoživotní lásky a věrnosti. Svěcení kněžstva je svátost, která zanechává nesmazatelné znamení, podobně jako křest a biřmování, a trvale působí jako zdroj milosti. Jde jen o to, abychom ve vnitřní modlitbě obnovovali sílu plynoucí ze svátostného znamení.

Neexistuje žádný pyšný svatý. Světci věděli lépe než všichni ostatní, že mohli žít svatě jen díky přehojné milosti. Jsou živoucími svědky zázraků milosti.

Z -sks- 6/2007 přeložil -lš-

⁽¹⁾ Více v knize *V Boží vysoké škole* od Marie Terezie Iseneggerové.

ZAVRAŽDĚNÁ ŘEHOLNICE ODPUSTILA SVĚMU VRAHOVI

Řeholní sestra Karen Klimczaková v USA měla patnáct let předem předtuchu, že bude zavražděna. O Svatém týdnu v roce 1991 napsala dopis muži, který ji za patnáct let zavraždil. Do svého deníku napsala: „Milý bratře, nevím, jaké okolnosti tě přimějí k tomu, abys fyzicky zničil moje tělo.“ Tyto řádky byly čteny před soudem, který odsoudil k 25 letům žaláře vraha, který na Velký pátek 2006 řeholnici zavraždil.

Bývalý vězeň vtrhl do domu, aby si opatřil peníze na drogy. Sestra Karen, která pečovala o drogově závislé a kriminální živly, ho při tom překvapila. Vrah prohlásil, že jednal pod vlivem drog, když řeholnici brutálně uskrtil a její mrtvolu ukryl za garáží své matky. Pohřešovaná byla nalezena až o velikonoční neděli. Pachatel vykopal plytký hrob za prázdnou garáží a tam mrtvolu ukryl. Pak však sám šel na policii a přivedl policisty ke hrobu.

V deníku sestry Karen z doby před 15 lety stálo: „Nyní se můj život změnil a ty, můj bratře, jsi byl nástrojem této změny. Odpouštím ti to, cos učinil. Žij dále a mysli na Boží přítomnost, Jeho lásku, Jeho radost jako zdroj života, pak budeš hoden změny, kterou jsi způsobil v mém životě.“

Poslušnost

Pán přijíždí slavně do Jeruzaléma jako kníže pokoje. Nedoprovázejí ho žádní ozbrojenci, nic pro sebe nevymáhá. Učedníci a lid ho spontánně vítají a Ježíš přijímá jejich hold, a to i přes nelibost pohoršených židovských předáků. Jak se však vyrovnat s kontrastem mezi jeho dobrotou a slitovností a nemilosrdně tvrdou předpovědí, kterou končí svůj slavnostní vstup a která se navíc splnila tak krutě do posledního písmene?

Své nesmlouvavé prorocství však Pán pronáší se slzami v očích. Je to podruhé, co svatopisci zaznamenávají skutečnost, že se Ježíš rozplakal. Poprvé to bylo u Lazarova hrobu. Tehdy si Židé jeho pláč správně vysvětlovali jako projev jeho lásky k zesnulému příteli. Ani pláč nad Jeruzalémem nemá jiný důvod než lásku k milovanému městu, do kterého putoval již od dětství, protože to bylo Otcovo vyvolené místo.

„Kéž bys poznalo, co je ti ku pokoji!“ Město Jeruzalém je jediné vyvolené místo na zemi, které bylo doslova a do písmene zavlažené Ježíšovou vykupitelskou krví, a přece nevytěžilo nakonec z této krve pro sebe užitek, ale prokletí. Hospodino město neodpovědělo ze své strany na nabídku Božího milosrdenství, a tak nakonec právě toto nejvíce omilostněné město zastihl nejkřutější osud. Ježíš to všechno vidí, ale v jeho předpovědi není ani náznak hněvu nebo pomsty, naopak, jeho slzy jsou projevem velké lítosti nad budoucím osudem tolik milovaného Jeruzaléma. Nebude to rozhněvaný Bůh, kdo pošle obléhající vojsko, aby zničilo Svaté město. To, co je zničeno, bude jeho vlastní neposlušnost. Boží dobrotivost se nevnučuje, ale vždy vyžaduje také odpověď. Milosrdenství není samozřejmostí. Dva z apoštolů se obzvláště těžce provinili proti Božímu Synu: jeden se osidlem oběsí, druhý se stane Ježíšovým náměstkem zde na ze-

mi. Dva zločinci budou sdílet jeho osud na popravišti. Jeden umře s kletbou na rtech, a druhého Pán ještě před jeho smrtí veřejně prohlásí za svatého. Odkud se bere ta rozhodující kapka, která stačí převážit misky vah ve prospěch záchraně?

Příklad, jak se máme zachovat, abychom byli hodni Božího milosrdenství, nám ukazuje Bůh názorně na svém Synu. Je tomu tak díky obdivuhodnému zázraku Boží všemohoucí vynalézavosti, která si našla způsob, jak může sám Nejvyšší a Svrchovaný projevit vedle své svrchovanosti také podřízenost a poslušnost. Ježíš předstupuje před Otce jako největší zločinec, aby si vyžádal u Otce smilování. Dosáhne toho tak, že celým svým životem a především svou smrtí osvědčil svou **dokonalou poslušnost**. Ačkoliv jeho utrpení je přímo do očí bijící, nespasil nás samotným utrpením a smrtí, ale tím, že všechno toto utrpení a smrt přijal zcela dobrovolně a v naprosté poslušnosti k Otci. Jeho utrpení a smrt byla ve skutečnosti jejím svrchovaným naplněním.

Spíše si umíme udělat představu, jak nesmírné je Ježíšovo utrpení, než pochopit míru jeho dobrovolné a poslušné podřízenosti. Ježíš mohl v každém okamžiku uplatnit svou svrchovanou moc a znemožnit katanům jejich konání, mohl zmírnit nebo zrušit svá muka. Znamená to, že musel nikoliv jednou, ale ustavičně okamžik za okamžikem říkat Ano k Otcově vůli a stále se zcela podřizovat nelitostným trýznitelům jako beránek, který je vedený k zabítí a neotevřel svých úst. Jak nám říká svatý Tomáš v hymnu *Klaním se ti vroucně*, byla by postačila jedna kapka jeho krve, aby spasila svět od všech jeho zločinů, ale on šel s božskou důsledností a poslušností až do krajnosti a prolil pro nás všechnu svou krev, i tu, která ještě po jeho skonu zůstala v jeho Srd-

ci. To je postoj oddanosti, který otvírá stavidla Božího milosrdenství. Chceme-li dosáhnout milosrdenství, Bůh nežádá od nás, abychom se jeho Synu vyrovnali v jeho utrpení, ale každý se mu může a má připodobnit v jeho poslušnosti.

Poslušnost patří dnes k nejméně populárním ctnostem, ačkoliv je nezbytná i v běžném civilním životě jako důležitý předpoklad lidského vývoje i lidského soužití. Poslušnost není něco, co člověka ponižuje, nýbrž naopak obohacuje a zaručuje jeho svobodu a bezpečí. V období lidského rozvoje a dospívání nám umožňuje, abychom přijímali cenné poznatky a zkušenosti, které učinily předchozí generace, a využívali je již v období, kdy jsme si tyto znalosti a zkušenosti ještě neosvojili. Poslušnost chrání dorůstajícího jedince před mnohým nebezpečím a ohrožením, kterému je snadno vystaven vzhledem ke svým nedostatečným znalostem a zkušenostem. Poslušnost je jako bezpečný a spolehlivý vůdce, který nás vede dosud nepoznanou náročnou a nebezpečnou krajinou. Poslušnost je však také nezbytnou podmínkou pro zdárné soužití v lidské společnosti, která nemůže fungovat a rozvíjet se, jestliže její členové nerespektují složky společenského řádu, který předvídá a řeší i to, co jedinec předvídá nedokáže. Nerespektování stanoveného řádu nevede ke svobodě, ale trvalému ohrožení, protože staví všechny proti všem. Neposlušnost ve společnosti je projevem neúcty člověka k člověku a jeho ohrožením.

Postoj poslušnosti vůči Bohu je postoj nejvyšší úcty, jakou můžeme Bohu vzdát. Svou poslušností se mu zcela odevzdáváme a uznáváme bezvýhradně jeho svrchovanost a nejvyšší moc, ale současně se klaníme jeho nejvyšší moudrosti a jeho nejvyšší dobrotě. Uznáváme a přijímáme svrchovanost jeho nejvyššího božského řádu. Poslušnost vůči Bohu se však především opírá o vědomí, že Ten, komu

se podřizujeme, nás nekonečně miluje a nechce ani nemůže chtít a sledovat nic jiného než naše nejvyšší dobro. Tuto spojitost lásky a poslušnosti potvrdil sám Otec, když za sebe vyznal lásku k Synovi a současně nás vyzval, abychom ho v poslušnosti následovali. Lásky nás k poslušnosti přivádí a také nám poslušnost usnadňuje a posvěcuje jednak skrze oblažující vědomí, že posloucháme Toho, který nás nekonečně miluje, a jednak proto, že se mu podřizujeme z lásky. Poslušnost je štěstí a svoboda dítěte, které se může bezmezně radovat ze svého nejdobrotivějšího a nejmoudřejšího Tatínka.

V poslušnosti je soustředěno tedy to nejpodstatnější, v čem můžeme a máme Pána následovat. Ježíš nás přišel učit své poslušnosti z lásky a sám ji vrcholně osvědčil ve svém utrpení a smrti. Tuto jeho vrcholnou lekci poslušnosti si zpřítomňujeme v oběti mše svaté. V souvislosti s Eucharistií mluvíme hodně o společenství, o jednotě i o lásce, ale památka Ježíšova umučení a smrti je také památkou jeho poslušnosti. On sám skrytý ve skromných způsobách chleba a vína je přímo symbolem a vzorem poslušnosti. Pavlův hymnus „Kristus se stal poslušný až k smrti“ se proto právem stal ústředním motivem Svatého tridua.

Bohužel to, co obzvláště poznamenalo poslední desetiletí, je masově rozšířená mentalita dobře maskované neposlušnosti. Tato mentalita je jako láva, která se pod pláštěm plurality a svobody pomalu, ale jistě šíří a rozlévá a ničí to, co je podstatné. Spaluje ducha pokory a služebnosti, který je tak příznačný pro našeho Spasitele. Výsledkem je stejně plíživý deficit milosti, bez níž nemůžeme činit nic. Bůh přece nemůže konat divy a zázraky tam, kde by tyto zázraky nesloužily jeho slávě, ale utvrzovaly ducha svévolie a neposlušnosti.

-/š-

Nové zdravotní centrum v Indii

Jen prostřednictvím Církve se nám podařilo spolehlivě pomáhat třetímu světu

Ubozí zbědovaní malomocní a tuberkulózní dostali v Indii od Ježíška dárek – **Česko-indický nemocniční komplex sv. Josefa pro malomocné a tuberkulózní LL-likvidace lepry v Bihilaipahari.**

12. 12. 2006 se konala slavnostní inaugurace – uvedení do provozu Nemocnice sv. Josefa pro malomocné a TBC za účasti mnoha významných hostů – předsedy vlády i ministryně tamního federálního státu Jharkhand, našeho velvyslance v Indii PaedDr. Hynka Kmonička, otce arcibiskupa z Ranchi, místního diecézního otce biskupa Felixe a ještě dalších čtyř indických biskupů, zástupců úřadů, novinářů – asi tisíce hostů. K veliké radosti naší a hlavně tamních potřebných obyvatel, taktéž v hojném počtu přítomných.

Do pěti let v této oblasti s endemickým výskytem lepry a nyní i tuberkulózy už nebudou ty

to dvě zabíjivé choroby připravovat rodiny o otce, matky, děti a vyhošťovat je ze společnosti. Hlavně malomocenství, které v této oblasti řádilo po tisíciletí, se do pěti let dostane pod kontrolu. To znamená, aby na 10 000 obyvatel se vyskytoval jen jeden malomocný. Ale i tak se budou objevovat noví pacienti v počátečním stadiu lepry, s tím malým varovným bílým necitelným fličkem – ale v tomto stadiu lepry budou během několika týdnů vyléčení.

A tak ty hrozné, strašidelné deformace, oslepnutí až po ztrátu (amputaci) necitelných končetin, dlouholeté bolestivé žívování až po zánik života bezbranných, to vše z této oblasti zmizí. To byla pro nás Ježíšova výzva z evangelia. Tento tak nutný nemocniční komplex – tento celý projekt LL iniciovala, připravila a posléze díky našim dárcům nákladem 14 milionů Kč vybuodovala ve spolupráci s tamním

osvíceným jamshedpurským biskupstvem (otcem biskupem Felixem) a po dobu tří let jej bude finančně udržovat. Jedná se o budovu nemocnice, budovu dispenzáře, tj. ambulance, která ještě vlastní mobilní kliniku pro vyhledávání a léčení pacientů v širokém okolí, dále je zde konvent s kaplí pro řádové zdravotní sestry, dům pro hosty (tzv. Český dům), dům pro zaměstnance, garáže atd.

Zemědělská farma Nemocnice sv. Josefa

LL současně jedná o koupi pozemku pro zemědělskou farmu, která by pomohla zajišťovat výživu všech pacientů a zaměstnanců nemocničního komplexu (pěstování zeleniny, chov užitkových zvířat).

Na pozemku pro farmu v budoucnu LL hodlá postavit také školu pro děti pacientů a pro sirotky a zajistit jim i vyšší vzdělání. Dále zřídí dílny pro výu-

ku různých řemesel pro chlapce i dívky i pro vyléčené dospělé i pro částečně invalidní. Je to tak zvaná sociální rehabilitace. Umožnit opovřeným, kterých se nikdo nesmí ani nechtěně dotknout, aby byli připraveni sami se uživit a vrátit se do společnosti. To je jeden z hlavních důležitých úkolů!

To je zároveň i náš přínos proti hladu ve světě!

Kromě již 15letého soustavného zasilání léků a zdravotnických potřeb v hodnotě za více jak 100 milionů Kč do cca 60 lepra-TBC stanic a center tzv. třetího světa je již v běhu druhý projekt LL: Výstavba II. nemocničního komplexu LL u města Midnapore ve vnitrozemí cca 100 km od Kalkaty, taktéž v oblasti s endemickým výskytem lepry a TBC, kde trpí ti nejchudší, nejubožejší nemocní zcela bez pomoci a nemají se vůbec kam obrátit. Věříme i tady v pomoc Boží – vždyť nás vedl po celou dobu našeho úsilí při výstavbě v Bihilaipahari Bůh až skoro hmatatelně. Děkujeme Bohu za duchovní dary, které dostáváme při plnění těchto úkolů. Skrze zodpovědnost a snad i drinu Bůh nás za tu dobu vedl, aby naše vůle byla silná plnit jeho Desatero a Slova Ježíšova. Děkujeme Bohu za všechny naše věrné dárce a příznivce, za spolupracovníky, za zdravotní sestry a bratry ubohých a také za ty ubohé, kteří už jsou naší láskou a kterým můžeme všichni svým přispěním trochu z nemoci a hladu pomáhat.

K Slávě Boží!

Jiří Holý, předseda

LL KONTO:
LL-likvidace lepry,
Londýnská 44, 120 00 Praha 2,
č. účtu **189914227/0300**
var. symbol: 111

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 1. 4.: 8.02, 11.55, 18.02 Malý biblický příběh (13) 8.05 Highlight (8) 8.35 Na koberečku (19) 8.50 Pozděchov 9.00 Po stopách Ježíše Krista (7) 9.30 Květná neděle z Říma – přímý přenos 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Ježíš – animovaný film 19.35 Petřof, Velká čínská zeď, Taj mahal 20.05 Octava dies 20.35 Záznam oratoria Zdeňka Pololánika – Velikonoční cesta 21.35 TABU-BU aneb nebojte se rakoviny 22.30 Čtete z křesťanských periodik 22.45 Bez hábitu – Chemin Neuf.

Po 2. 4.: 8.05 Z pokladů duše 8.10 Octava dies 8.40 Přírodní zázraky Evropy 9.40 TABU-BU aneb nebojte se rakoviny 10.35 Setkání s hostem 11.20 J. S. Bach a Demänovská jaskyňa 11.45 Kouzelná tužka 17.25 Kain jsem i já 17.30 Mše svatá za zemřelého papeže Jana Pavla II. 19.00 Abba, Otče 19.30 Divy přírody – Karela 20.00 Mezi nebem a zemí (14) 20.40 Spirála času – Karlovy Vary 21.00 Život bez předsudků 21.30 Po stopách Ježíše Krista (7) 22.00 Noční univerzita – P. Vojtěch Kodet O. Carm. 23.00 Na dobrou noc – Antonín Dvořák – Český ráj.

Út 3. 4.: 8.05, 19.55 Z pokladů duše – Bible 8.10 Nová šance pro vás (1) 8.40 Atlas Charity – Český Těšín 8.50 Divy přírody – Mesa Verde 9.00 Život bez předsudků 9.30 Křížovky – Svatopluk Kará-

sek 10.00 Štúdio AHA (3) 10.30 Lumen 2000 (14) 18.05 Dětská televize 18.45 Čtete z křesťanských periodik 18.55 Misijní magazín – Malawi 20.00 Kulatý stůl: Tábor 2007 21.15 Setkání s bratrem Rogerem (1) 22.10 Růzenc papeže s mládeží.

St 4. 4.: 8.05 Z pokladů duše – Příběh o myšce 8.10 Spirála času – Karlovy Vary 8.30 Čtete z křesťanských periodik 8.40 O novém životě starého kláštera 8.55 Misijní magazín – Malawi 10.00 Na koberečku (19) 10.15 Matka Tereza – videoklip 10.25, 23.00 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05 Po stopách Ježíše Krista (8) 18.45 Južný Súdán – Lud bez práv 19.00 Dopis z Indie 19.20 Zlato Gemelčičky 19.40 Kameny staré země 20.00 Setkání s bratrem Rogerem (2) 21.00 Poltón klub (22) 22.00 Kinematograf múz – Umění.

Čt 5. 4.: 8.05 Z pokladů duše – Mons. Jan Graubner 8.15 Dešťové kapky v Benátkách 8.30 Dopis z Indie 8.50 Vista Point: Řím 9.20 Mše svatá – Missa Chrismatis z Vatikánu 11.35 Seninka – Mikroregion Hornolidečko 17.25 Dnešek v kalendáři 17.30 Mše svatá na památku Večeře Páně 19.00 Noc temnoty a síla milosti 19.30 Ako romská duša hledá Boha 20.00 Lumen 2000 (14) 20.30 Atlas Charity – Český Těšín 20.40 Tvář Krista v umění 22.30 Setkání s hostem 23.15 Sakrální architektura 23.40 J. S. Bach – Demänovská jaskyňa.

Pá 6. 4.: 8.05 Z pokladů duše – Stanislav Pienťák 8.15 Tvář Krista v umění 10.05 Křížová cesta 10.30 Hlubinami vesmíru 11.30 Turínské plátno 17.00 Velkopáteční obřady z Říma 19.05 Co se stalo s Ježíšem 20.00 Tajemství gregoriánského chorálu 21.00 Hudba k velkopátečnímu rozjímání 21.15 Koloseum – Křížová cesta z Říma.

So 7. 4.: 8.05, 19.55, 21.55 Z pokladů duše – P. Mons. Josef Gazda 8.10 Dnešek v kalendáři 8.10, 11.40 Malý biblický příběh – velikonoční 8.20 Bateria (2) 8.30 Sar amen dživas 9.10 Dětská televize 9.40 Svatá země 9.55 Tajomná přítomnost 18.05 Highlight (9) 18.45 Dešťové kapky v Benátkách 19.00 Kapucínská cesta 19.30 Modli se a pracuj 20.00 Stín růže 20.05 Vynoření z katakomb 21.15 O mysu Dobré naděje 21.30 Jeruzalém – svatý oheň 22.00 Velikonoční vigilie vzkříšení.

Ne 8. 4.: 8.05 Chrystos voskrese, chrystos anesti 10.30 Hod Boží velikonoční 11.55 Urbi et Orbi 18.10 Malý biblický příběh – velikonoční 18.15 Matka Tereza – animovaný film 19.45 O mysu Dobré naděje 20.00 Z pokladů duše – kardinál Miloslav Vlk 20.05 Octava dies 20.35 Pod hladinou 21.35 Kde končí naděje, začíná peklo 22.05 Stavitel Chrámu 22.35 Misijní magazín – Malawi 23.35 Léta letí k andělům.

Liturgická čtení

Neděle 1. 4. – Květná neděle

1. čt.: Iz 50,4-7

Ž 22(21),8-9.17-18a.19-20.23-24

Odp.: 2a (Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?)

2. čt.: Flp 2,6-11

Ev.: Lk 22,14-23,56

Slovo na den: *Běda tomu, který zrazuje.*

Pondělí 2. 4. – Pondělí Svatého týdne

1. čt.: Iz 42,1-7

Ž 27(26),1.2.3.13-14

Odp.: 1a (Hospodin je mé světlo a má spása.)

Ev.: Jan 12,1-11

Slovo na den: *Olej.*

Úterý 3. 4. – Úterý Svatého týdne

1. čt.: Iz 49,1-6

Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15+17

Odp.: 15a (Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.)

Ev.: Jan 13,21-33.36-38

Slovo na den: *Jeden z vás mne zradí.*

Středa 4. 4. – Středa Svatého týdne

1. čt.: Iz 50,4-9a

Ž 69(68),8-10.21bcd-22.31+33-34

Odp.: 14c.b (Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane, v čas milosti.)

Ev.: Mt 26,14-25

Slovo na den: *Tricet stříbrných.*

Čtvrtek 5. 4. – Zelený čtvrtek

1. čt.: Ex 12,1-8.11-14

Ž 116(115),12-13.15+16bc.17-18

Odp.: srov. 1 Kor 10,16 (Kalich požehnání je společenstvím krve Kristovy.)

2. čt.: 1 Kor 11,23-26

Ev.: Jan 13,1-15

Slovo na den: *Mýt nohy.*

Pátek 6. 4. – Velký pátek

1. čt.: Iz 52,13-53,12

Ž 31(30),2+6.12-13.15-16.17+25

Odp.: Lk 23,46 (Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.)

2. čt.: Žid 4,14-16; 5,7-9

Ev.: Jan 18,1-19,42

Slovo na den: *Což nemám pít kalich, který mi dal Otec?*

Sobota 7. 4. – Bílá sobota

1. čt.: Gn 1,1-2,2

Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.13-14b.24+35c

Odp.: srov. 30 (Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.)

nebo Ž 33(32),4-5.6-7.12-13.20+22

Odp.: 5b (Země je plná Hospodinovy milosti.)

2. čt.: Gn 22,1-18

Ž 16(15),5+8.9-10.11

Odp.: 1 (Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.)

3. čt.: Ex 14,15-15,1

Ex 15,1-2.3-4.5-6.17-18

Odp.: 1a (Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený.)

4. čt.: Iz 54,5-14

Ž 30(29),2+4.5-6.11+12a+13b

Odp.: 2a (Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.)

5. čt.: Iz 55,1-11

Iz 12,2-3.4bcd.5-6

Odp.: 3 (S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.)

6. čt.: Bar 3,9-15.32-4,4

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: Jan 6,68b (Pane, ty máš slova věčného života.)

7. čt.: Ez 36,16-17a.18-28

Ž 42(41),3.5bcd; 43(42),3.4

Odp.: Ž 42(41),2 (Jako laň prahne po vodách bystrin, tak prahne má duše po tobě, Bože!)

nebo, uděluje-li se křest: Iz 12,2-3.4bcd.5-6

Odp.: 3 (S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.)

anebo Ž 51(50),12-13.14-15.18-19

Odp.: 12a (Stvoř mi čisté srdce, Bože!)

Epištola: Řim 6,3-11

Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23

Odp.: *Aleluja, aleluja, aleluja.*

Ev.: Lk 24,1-12

Slovo na den: *Kámen odvalený.*

Svatý týden a Velikonoce v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně, Mendlovo nám.

- 1. 4. Květná neděle – mše sv. v 7.30, 9 a 11 hodin.
  - 5. 4. Zelený čtvrtek – mše sv. v 18.30 hodin.
  - 6. 4. Velký pátek – křížová cesta v 15 hodin, velkopáteční obřady v 18.30 hodin – zpívá APS Moravan.
  - 7. 4. Velikonoční vigílie v 19.30 hodin – oslavuje opat Lukáš Evžen Martinec, OSA
  - 8. 4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně – mše sv. v 7.30, 9 a 11 hodin.
  - 9. 4. Velikonoční pondělí – mše sv. v 7.30, 9 a 11 hodin.
- Upozornění:** od neděle 25. 3. začínají v bazilice všechny večerní bohoslužby v 18.30 hodin.

Cecilská hudební jednota Ústí nad Orlicí vyhlašuje **12. ročník Festivalu duchovní hudby svatě Cecilie na sobotu 13. října 2007**, který bude zaměřen na tři výročí – 1100 let od narození sv. Václava, 1010 let od zavraždění sv. Vojtěcha a 1180 let od narození sv. Cyrila. Každý sbor přednese ve svém programu mimo jiné alespoň jednu skladbu ke sv. Václavu nebo sv. Vojtěchu. Na závěr festivalu bude společně zpívána mše svatá ke sv. Cyrilu a Metoději. Na výběrový festival se může přihlásit každý chrámový sbor na adrese: Římskokatolická farnost – děkanství, Kostelní 19, 562 01 Ústí nad Orlicí. Obálku označte slovem „FESTIVAL“.

Informace: www.chj.cz nebo Oldřich Heyl, tel.: 461 612 379, 603 978 462, e-mail: oldrichhey1@seznam.cz. Zájemcům obratem zašleme přihlášku a podrobné podmínky festivalu (včetně společně zpívaných skladeb při mši svaté). **Uzávěrka přihlášek je 30. dubna 2007.**

„Zázračná medaillka“ – přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) – 890 Kč, střední (16 mm) – 1 450 Kč, velká (19 mm) – 2 300 Kč. Zlaté růžencové prsteny – cca 2 300 Kč (podle váhy). Zasláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Wolke-rova 48, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	1. 4.	2. 4.	3. 4.	4. 4.	5. 4.	6. 4.	7. 4.
Antifona	413	413	413	413	413	441	457
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	413	413	413	413	413	441	457
Antifony	417	422	426	431	435	442	458
Žalmy	921	936	950	965	981	442	458
Kr. čtení a zpěv	418	422	427	431	435	445	460
Antifona k Zach. kantiku	418	423	427	431	435	446	460
Prosby	418	423	427	431	435	446	460
Záv. modlitba	419	423	428	432	436	446	461
Modlitba během dne:							
Hymnus	414	414	414	414	414	447	461
Antifony	415	415	415	415	415	447	462
Žalmy	926	940	955	971	987	448	462
Krátké čtení	419	424	428	432	436	451	465
Záv. modlitba	419	423	428	432	436	446	461
Nešpory:							
Hymnus	412	412	412	412	412	438	466
Antifony	416	420	425	429	433	439	466
Žalmy	916	930	945	960	976	992	466
Kr. čtení a zpěv	416	420	425	429	433	439	468
Ant. ke kant. P. M.	416	421	425	430	434	439	469
Prosby	417	421	426	430	434	439	469
Záv. modlitba	419	419	423	428	432	440	474
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	440	1242

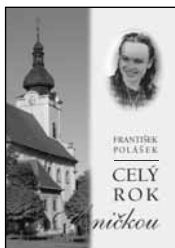
NOVINKY

CELÝ ROK S ANIČKOU

Mons. doc. ICLic. František Polášek Th.D.

Malý duchovní průvodce na každý den v roce – slova a myšlenky Aničky Zelíkové z jejich vlastních písemností nebo písemností dr. Hloucha či s. Ludmily, kteří je uvádějí jako slova Aničky. Ve svých 14 letech zcela zdravá Anička nabídla Bohu svůj život jako oběť za nenarozené děti usmrčené umělým přerušením těhotenství. Učinila to na Zelený čtvrtek r. 1938 a následující den dostala chrlení krve. Lékaři jí dávali dva měsíce života, Anička však žila ještě více než tři roky a zemřela 11. září 1941 ve svých 17 letech. Dobu své nemoci využila k intenzivnímu rozvinutí duchovního života a k apoštolátu. Umírala v láskyplném odevzdání sebe samé Ježíši, ve vděčnosti, že její oběť je přijímána.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 104 stran, 95 Kč

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Zpracovala s. M. Elžbieta Siepak • Překlad Jiří Hrdý

Brožurka obsahuje stručný přehled života a poslání apoštolky Božího Milosrdenství svaté sestry Faustyny Kowalské, dále pobožnost k Božímu Milosrdenství podle sestry Faustyny, výbor z jejich modliteb a modlitbu o vyprošení milostí na přímluvu světice.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Vydání třetí, v MCM s. r. o. druhé, upravené • Brož., A6, 64 stran, 39 Kč

DOTISK

VÝBĚR Z HROZNŮ

Josef Javora

Sbírka básní u nás téměř neznámého autora Josefa Javora († 2002), která je malým nahlédnutím do jeho tvorby. Obsahuje zvláště básně z pozdějšího období. Javorova básnická díla nemohla vzhledem k duchovní tematice před r. 1989 oficiálně vycházet, proto se musel spokojit pouze se samizdatovým vydáváním. Jak napovídá název sbírky, jedná se zde o ukázkou toho nejlepšího, co vytrysklo ze srdce a uzrálo v tvorbě kněze východního obřadu. Ve sbírce se objevují také fotografie několika kovových plastik z dílny autora, který s kovem rád pracoval a užíval při tom techniku, jež byla jeho vlastním objevem a vynálezem. Úvodní slovo ke sbírce napsal Mons. Pavel Posád, biskup litoměřický.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Dotisk prvního vydání • Brož., 120 x 200 mm, 152 stran, 139 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

HLEDÍM NA TEBE

Modlitba uctívání kříže. Kontemplace ukřižovaného Ježíše nám dává proniknout do tajemství naší spásy a zakusit lásku Boha, který tak miloval svět, „že dal svého jednorozrozeného Syna“. Přistupujeme ke kříži jako k velké ikoně, kterou chceme pozorovat, proniknout, uvažovat o ní a rozjímat nad každým jejím detailem. Vytisštěno na křídovém papíře, barevné ilustrativní fotografie.

Paulínky • Brož., A7, 24 stran, 28 Kč

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 31. 3., 14. 4., 21. 4., 12. 5.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.